

Rose

พบกับครั้งที่ 1

霍乱江湖
ไอ้คน
อ้วน
ขี้เกียจ
.2.

北南 เปี้ยนหนาน เซียน
รื้อยว่ววามึง เป่า
水上行粥 วา

Rose

霍乱江湖
เชือด
อ้วน
ยุทธภพ
2.

北南 เปี้ยนหนาน

เขียน

รื้อเย้วฉางหมิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แม่ทัพฮั่นป่วนยุทธภพ 2
霍乱江湖

Rose

ไนเคโรบรีชท์คอมรินเทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《霍乱江湖》(Huo Luan Jiang Hu)

Author © 北南 (Bei Nan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8356-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภรณ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ปาณิสรา สุอุทัย
บรรณาธิการต้นฉบับ สวิทย์ แก้วโมลา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สันต์
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร ปิณณิกา

คำนำสำนักพิมพ์

ความสัมพันธ์ของฮั่วหลินเฟิงกับหรงลั่ววินกำลังดำเนินไปด้วยดี แต่
จู่ๆ แม่ทัพฮั่วกลับถูกบีบจนต้องเปิดเผยตัวตนที่แท้จริง เจ้าสำนักครองจะทำ
อย่างไร เมื่อถูกหลอกหลวงจากคนรัก ทั้งที่รับปากแล้วว่าจะไม่หลอกกัน

ใน*แม่ทัพฮั่วป่วนยุทธภพ* เล่ม 2 นี้ ก็ยังมีเรื่องที่หนักหนาสำหรับ
ทั้งสองคนประดังเข้ามาอีก ความรู้ลึกลับซึ่งและหวานละมุนของพวกเขาก็จะ
ยังคงเดิมได้อยู่หรือไม่ รวมถึงจะสามารถข้ามผ่านเรื่องราวต่างๆ ไปด้วยกันได้
หรือไม่ อีกทั้งปมจากกาลก่อนก็จะเริ่มเผยความชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว
เรามาร่วมติดตามและเอาใจช่วยทั้งสองคนกันต่อดีกว่าค่ะ

Rose

TRIGGER WARNING

Abuse

(การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Death

(การตาย)

Gore

(เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Massacre

(การสังหารหมู่)

Murder

(การฆาตกรรม)

Rape/Non-Con

(การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม

- ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Starvation

(ความอดอยาก)

หรงลั่ววิน ยืนแข็งทื่ออยู่กับที่ หัวสมองเขางุนงไปหมด ถูกคำสารภาพนั้น กระตุ่นจนตะลึง

“ตู้จ้งคือฮั่วหลินเฟิง...”

พบเจอ คู่แค้น ไฉไล ชอบพอ ยามที่ความรักผลิบานกลับบอกเขา ว่าตู้จ้งมิใช่ตู้จ้ง แต่เป็นคนอื่น เมื่อคืนยังกอดกันแน่น แต่ตู้จ้งตรงหน้า กลับกลายเป็นคนอื่น?!

ไหนถึงได้น่าขันเช่นนี้... น่าขันที่สุด!

หรงลั่ววินส่ายหน้า บางทีพี่ใหญ่อาจเข้าใจผิด อาจารย์ก็เข้าใจผิด ตู้จ้งเพียงล้อเล่น เขาก้าวออกจากชายคา หยาดพิรุณเปียกขนตา เดินโซเซ ไปเบื้องหน้าคนผู้นั้น

“ตู้จ้ง อย่าล้อข้าเล่น” สีหน้าเขาเคร่งยิ่งนัก “ตอบซ้ำอีกครั้ง เจ้าเป็นใครกันแน่”

ฮั่วหลินเฟิงจิตใจสับสน เขาคว้าไหล่หรงลั่ววินไว้ “เจ้าสำนัก ขอภัย” เขาเสียใจอย่างสุดซึ้ง เหตุใดไม่สารภาพแต่แรก เมื่อคืนลึงเล เขานี้ยังลึงเล จนกลายเป็นสถานการณ์ที่ไม่เข้าค่ายไม่ออกอย่างในตอนนี้

หรงลั่ววินถามอย่างตื้อตึง “เจ้าคือตู้จ้งใช่หรือไม่”

เขารู้สึกเจ็บปวดยิ่งนัก แต่ต้องปฏิเสธ “ข้าคือฮั่วหลินเฟิง...”

ชั่วพริบตาหนึ่งแววตาของหรงลั่ววินหม่นหมองลงโดยพลัน

ไม่ใช่ตัวจิ้ง แต่เป็นหัวจิ้ง ในโลกนี้ไม่มีเกาะจ้าวชา มีเพียงเรือนจ้าวชา ที่นอกด่านทางเหนือ ทั้งอาจารย์จอมยุทธ์เพนเจอร์ พี่ชายที่พึ่งพากัน ล้วนเป็นเรื่องแต่ง ชื่อแซ่ ภูมิหลัง ชีวิต ทั้งหมดเป็นเรื่องเท็จ

ตลอดมา ทุกสิ่งทุกอย่าง

...ล้วนเป็นเรื่องเท็จ

ทรงลั่วววินพูดเสียงแผ่วเบา “แต่เมื่อคืนเจ้าสัญญาว่าจะไม่หลอกข้า” ในกลลวงที่ถักทอขึ้นมาเอง สัญญาว่าจะไม่หลอกเขา เห็นเขาเป็นคนโง่ อับดับหนึ่งแห่งซีเฉียนหลังเข้านั้นหรือ

ฮั่วหลินเฟิงรีบพูด “ไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ใช่!” เขาลดเสียงลงต่ำถึงที่สุด “ข้าทำผิดนับพันนับหมื่น จะให้เจ้าทั้งตีทั้งตำ คราวนี้ให้อภัยข้าได้หรือไม่... ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่หลอกเจ้าอีก”

ทรงลั่วววินแผดเสียงต่ำ “ข้าไม่เชื่อเจ้า!” เขาสะบัดตัวออก “ความเอาใจใส่ ห่วงใย ทะนุถนอมของเจ้า ล้วนเพื่อหลอกเอาความไว้วางใจของข้า!”

ฮั่วหลินเฟิงอธิบาย “ถึงตอนนี้ความรู้สึกที่ข้ามีต่อเจ้าเป็นความจริง! เป็นความจริงทั้งหมด!”

ทรงลั่วววินย้อนถาม “ถึงตอนนี้? แล้วแต่แรกเล่า เมื่อใดที่จากใจเทียมกลายเป็นใจจริง เจ้าแยกออกหรือ! เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าตอนที่เจ้าแกล้งทำ ข้าไม่ได้รู้สึกอะไร แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าตอนที่เจ้าเสแสร้ง ข้าไม่ได้จริงใจ!”

คำพูดนี้ดังมีตุงเกาทัณฑ์ โจมตีจนฮั่วหลินเฟิงยากจะสรรหาจาก “ทรงลั่วววิน...” เขาเรียก ครั้งที่เรียกชื่ออีกฝ่ายกลับเป็นในสถานการณ์เช่นนี้ จากนั้นแทบกระชิบ “เจ้าไม่ต้องการข้าแล้วหรือ”

ทรงลั่วววินใจสั่น “ความสุขที่ตัวจิ้งให้ แม่ทัพชั่วเอากลับไปเถิด”

ฮั่วหลินเฟิงถามอีก “เจ้าไม่ชอบข้าแล้ว?”

ทรงลั่วววินตอบเย็นชา “จะชอบได้อย่างไร ก็แค่ข้าทรงลั่วววินตาบอดไปเอง”

เขาสะบัดแขนเสื้อหันหลังเดินไปตามถนนเส้นยาว ไม่สนใจการเกาะเกาะด้านหลัง สายฝนยังไม่หยุด แต่ความรักกระจายหายไปตามลม

ลมเย็นเยียบพัดเข้าอก ถนนเส้นยาวว่างเปล่า ภาพตรงหน้าแจ่มชัด เขาเดินไปด้วยความทุกข์ทรมาน

ยามพลบค่ำ พวกเขายืนอยู่ด้านนอกท่าหนัก พูดคุยกันเรื่อยเปื่อยไม่เป็นเรื่องเป็นราว

ยามราตรี พวกเขากางร่มถือโคมไฟ ม้าแกว่งทางเดินตามอยู่ด้านหลัง
ยามบ่าย พวกเขาหัวเราะเล่นไล่จับกัน มือถือว้าวที่วาดด้วยกัน

ความทรงจำเหมือนละครบทหนึ่ง งดงามมีชีวิตชีวา จริ่งใจลึกซึ้ง ทว่า
ขณะนี้การแสดงได้จบลงแล้ว หงลั่ววันเดินหน้าต่อไปคนเดียว จิตใจฟุ้งซ่าน
ยากจับความคิดให้หนึ่ง จึงต้องรีบเร่งเดินผ่านไป

เพราะภาพเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ควรหวนคำนึง มีอาจหวนคำนึงเด็ดขาด
เขาแยกไม่ออกว่าตอนไหนคือตั้งใจย้ำย้ำ ตอนไหนคือใช้ความรู้สึก
จริง เขาไม่อาจแน่ใจได้เช่นกันว่าการเปิดเผยความในใจเป็นการชอบเขา
อย่างแท้จริง หรือเป็นเพียงกลวิธีเพื่อสืบหาข้อมูลเพิ่มเติม

การจับมือนอนในรถม้า การพบกันยามเช้าเย็นหลายครั้งในกุฏิ ทั้งการ
ช่วยชีวิต และเรื่องเล็กๆ อย่างการผูกเชือกเสื้อผ้า อันไหนจริง อันไหนเท็จ
วันนั้นที่พายเรือในสระบัว กอดเขา มองเขา ความหวังใญ่นั้นเป็นความโล่งใจ
จริง หรือแค่ต้องการลวงความลับที่ลึกกว่าออกมา

การกอดรัดแนบชิด รสจูบอันละเมียดละไม ถือเป็นอะไร

หงลั่ววันไม่อาจรู้ได้และไม่กล้าเชื่อ เขาเดินมาถึงเรือนไร่นาม ก้าว
เข้าไปในลาน นกนางเขนบนคานกับนกพิราบในกรงต่างส่งเสียงร้อง แต่เขา
กลับจ้องมองชายคาอย่างไว้วิญญูณ

ครั้งนั้นหลังกลับจากน้ำพุร้อนหลังบ่ ฮั่วหลินเฟิงบุกเข้ามาส่งปลา แค
มาส่งปลาจริงๆ หรือ

เขาเดินเข้าไปใกล้ที่ละก้าว ทว่าสายเกินไปที่จะสืบสาวแล้ว จึงเข้า
ห้องโถงอย่างไร้คำพูด โคมด้ามไผ่วางอยู่บนโต๊ะ ว่าวนกนางแอ่นแขวนอยู่
บนผนัง พัดกลมปักกลายวางอยู่บนตั่งเล็กในห้องนอน ยังมีปลาหงลั่วในโถ
และดอกไม้น้ำที่อยู่อีกด้านนอกอีกด้วย

กลางโต๊ะเขียนหนังสือคือเคล็ดวิชายุทธ์บทนั้น

เคล็ดวิชาหักกลมหายใจ...บุกเข้ามาโดยไร้สัมเสียง ไปมาอิสระ ใจที่บุกเข้าสำนักภูพานในคืนนั้นก็คือฮั่วหลินเฟิง?

ทรงลั่ววันถอนหายใจเบาๆ เรือนไร้นามของเขาแต่เดิมเรียบง่าย ทว่าทุกอย่างเปลี่ยนไปทีละเล็กทีละน้อย ถูกคนผู้นั้นทิ้งร่องรอยไว้มากมายเช่นนี้ หากมีความสุข ร่องรอยก็คือความทรงจำ หากเศร้าโศก ร่องรอยก็คือความทรมาน

เขานั่งลงข้างเตียง ค้อมหลังลงเล็กน้อย กำมือทั้งสองข้าง ไม่มีตุ้จิ่งแล้ว การที่เขาทำดีกับตุ้จิ่งนั้นคืออะไร ตุ้จิ่งที่เขารักสุดหัวใจนั้นแท้จริงแล้วคืออะไรกันแน่

ทรงลั่ววันกุมหน้า ตุ้จิ่งของเขาที่แท้เป็นเพียงความฝันหนึ่งเท่านั้น สายฝนโปรยปรายหนักขึ้น ทรงลั่ววันล้มตัวลงนอนทั้งชุด เขาน้อยใจ ไม่ยอมรับ เจ็บปวดเหลือแสน! ซุกไปหน้าลงหมอน กำปั้นหมายจะทุบที่นอนให้พัง ออกขยับขึ้นลงอยู่นาน ทว่าไม่อาจสงบใจได้

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา เขามองประตูอย่างเหม่อลอย

“พี่รอง! พี่รอง!” เตียวอวี่เหลียงวิ่งตื๊ตื๊มา หยุดที่ประตูและรายงาน ว่า “ตุ้จิ่ง ไม่สิ ฮั่วหลินเฟิงจากไปแล้ว”

ทรงลั่ววันพยักหน้า พลิกตัวอย่างไร้ความรู้สึก เตียวอวี่เหลียงคุกเข่าข้างเตียง “พี่รอง คนผู้นั้นช่างน่ารังเกียจ! หลอกหลวงพวกเราตลอดมา ไม่อาจปล่อยเขาไปได้เด็ดขาด!”

ทรงลั่ววันหลับตา “เจ้าสี่ พี่รองอยากนอนสักครู่”

เตียวอวี่เหลียงช่วยห่มผ้าให้เขา แล้ววิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว ทรงลั่ววันลืมตา จ้องม่านอย่างหวาดหวั่น ฮั่วหลินเฟิงจากไปแล้ว ตุ้จิ่งก็จากไปแล้วเช่นกัน...

ณ เชิงเขาเหลียงซาง ฮั่วหลินเฟิงควมม้านำหน้า ตุ้จิ่งตามหลัง นายบ่าวสองคนออกจากสำนักภูพานไป “หยุด!” ฮั่วหลินเฟิงดิ่งบังเหียน หยุดม้าชั่วคราว เขาหันกลับไปมองประตูสำนัก อยากจะมองทะลุภูเขานับพันไปเห็นเรือนแยกที่อยู่ลึกเข้าไปเสียเหลือเกิน

ตู้เจ้งถาม “คุณชาย เราจะไปไหนขอรับ”

ไปไหน? จวนแม่ทัพทางทิศตะวันตกของเมืองเตรียมพร้อมมานาน บัดนี้ก็ควรเข้าจวนได้แล้ว ฮั่วหลินเฟิงบังคับตัวเองให้ได้สติ ไปเถอะ ต้นอวี้หลานในสวนต้นนั้นท้ายที่สุดแล้วคงไม่มีวันได้แบ่งบาน

เขาควมม้าจากมา ห่างจากสำนักบู๊ไปเรื่อย ๆ เขาก็ไกลออกจากใครคนนั้นด้วยเช่นกัน

ในเมืองมีถนนหนทางเชื่อมถึงกันหมด จวนแม่ทัพมีความเคลื่อนไหวเล็กน้อย ขุนนางน้อยใหญ่ได้รับข่าว ส่งบ่าวชายหญิง เพิ่มรถม้า แท้กันมาประจบประแจง ทว่าผู้ใดจะคาดคิดว่าประตูกวนปิดสนิท ท่าทางเหมือนหลีกเลียงไม่พบปะผู้คน

แม่ทัพฮั่วไม่เพียงไม่มีอารมณ์พบผู้คน ไม่ว่าห้องโถงหรือในลาน ต้นไม้หรือใบหญ้า เขาไม่แม้แต่จะมอง เลือกห้องปีกห้องหนึ่งพักอาศัย ตู้เจ้งฝนหมึก เขาเขียนฎีกาฉบับหนึ่งด้วยจิตใจที่ว้าวุ่น

“ให้คนส่งไปฉางอาน” เขาลัง

ตู้เจ้งถาม “คุณชายไม่เขียนจดหมายถึงที่บ้านหรือขอรับ”

ฮั่วหลินเฟิงส่ายหน้า จะเขียนอะไรเล่า ตนเองก่อกรรม ถูกคนรักทอดทิ้ง ความทรงจำในอดีตวนเวียนในใจ ลูกทุกชั่วระทม...เขาถือพู่กันเหม่อลอย พอได้สติเห็นเพียงตัวอักษรสามตัวบนกระดาษ “ทรงลั่วววิน”

“เจ้าโง่” เขาพูดอย่างเหม่อลอย “ทรงลั่วววินไม่คบหากับข้าแล้ว”

ตู้เจ้งปลอบ “คุณชายอย่าเศร้าไปเลย เขาไม่ต้องการท่าน ยังมีคนอื่นอีกมากที่ต้องการท่านนะขอรับ”

ฮั่วหลินเฟิงวางพู่กัน “แต่ข้าต้องการแค่เขา ข้าไม่ต้องการใครอื่นทั้งนั้น” เขาลุกขึ้นเดินไปที่ประตู มองฝนพรำในลาน “เป็นกรรมของข้าเอง ข้าทำให้เขาเสียใจ”

คุณชายผู้สง่างามเคยเป็นเช่นนั้นมาก่อนหรือ ตู้เจ้งสงสัยยิ่งนัก ทว่าปลอบอะไรอื่นต่อมิได้ “คุณชาย ท่านกินอะไรเสียหน่อย แล่วนอนสักงีบ” เขาไปปูเตียง “เรื่องเพิ่งเกิดขึ้น บางทีพรุ่งนี้ทรงลั่วววินอาจหายโกรธและคืนดีกับท่านก็ได้ขอรับ”

ฮั่วหลินเฟิงคิด จริงหรือ หรงลั่ววินจะให้ภัยเขาจริงหรือ

เขาขึ้นเตียงนอนอย่างเชื่องช้า รวากับคว่าฟางเส้นสุดท้าย จินตนาการว่าพรุ่งนี้หรงลั่ววินจะยอมคืนดีกับเขา

ตู้เจิ้งถอนหายใจ ยกเก้าอี้ตัวเล็กไปเฝ้าหน้าประตูเหมือนตอนอยู่จนวโน เขาเกลียดกลัวมาก จะอธิษฐานให้คุณชายกับหรงลั่ววินกลับมาคืนดีกัน หรือจะอธิษฐานให้พวกเขาตัดขาดกันไปเลย

ช่างเถอะ รอดูพรุ่งนี้แล้วกัน

ฮั่วหลินเฟิงหลับไปหนึ่งวันหนึ่งคืน ตื่นขึ้นมายามเหม่า ฝนหยุดแล้ว

เขาล้างหน้าแต่งตัว สวมชุดทหารแขนเสื้อยั้ง¹ แล้วก้าวออกประตูไปควมม้าไปถึงค่ายทหาร ณ ดินเขาเหล่งซาง ในค่ายเงียบสงัด ทหารทั้งหลายยังหลับใหล เขาทะลวงประตูค่ายบุกเข้าไป

มือพันเส้นม้า เท้าสวมรองเท้าทหาร บุกเข้าไปในกระโจม เหยียงเส้าเรียกให้คนตื่น

ทันใดนั้นทั่วทั้งค่ายทหารส่งเสียงครวญคราง ทุกคนรีบวิ่งไปรวมตัวที่ลานฝึก ฮั่วหลินเฟิงขึ้นแท่นตรวจพล เหยียงเส้าตั้งสนั่น แต่เสียงกลับว่าจริง “หักทลายหน้อย”

ทหารทั้งหลายรีบคำนับ “การระเฒ่ทัพฮั่ว!”

ฮั่วหลินเฟิงกวาดตามองรอบหนึ่ง “มาซีเขียนหลังตั้งนาน วันนี้ได้พบหน้าพี่น้องทุกคนเสียที” เขาเดินไปที่ริมแท่น หรีตาลี้น้อย “ถึงยามเหม่าแล้ว แต่ไม่มีใครตื่นมาฝึกซ้อม ตามกฎควรโดนโบยยี่สิบไม้”

ทุกคนเงิบรวากับจกัจน์ในฤดูหนาว รวากับฝูงนกกลุ่มขนาดใหญ่

“อย่างนั้นก็...” เขาพูด “คนละสามสิบไม้ คนที่ฝึกข้างนอกไม่กลับค่ายสี่สิบไม้ นักพนันห้าสิบไม้ แม่ทัพและรองแม่ทัพที่กินเงินเปล่าแต่ไม่ทำหน้าที่หกสิบไม้” พูดจบก็กระโดดลงจากแท่น ทิ้งให้ทุกคนตกตะลึง

ทหารเลวที่เคยชินกับความขี้เกียจถาม “ท่านแม่ทัพ เหตุใดโดย

¹ เป็นเสื้อแขนยาวพับปลายแขนขึ้น

มากกว่ากฎहारสิบไม้เล่า”

ฮัวหลินเพิ่งเดินไปที่คนพูด สะบัดข้อมือเขย้งกรวดออกไป อีกฝ่ายร้องโหยหวนทันที เขาทำฟันอีกฝ่ายหลุดไปหนึ่งซี่ “ขุนนางใหม่ที่เพิ่งรับตำแหน่งมักต้องทำบางอย่างเพื่อแสดงอำนาจ แม่ทัพอย่างข้าขอแสดงอำนาจหน่อย”

เวลาย่ำรุ่ง ค่ายทหารที่ซีเฉียนหลังส่งเสียงร้องระงม ทำเอาคนผ่านทางต้องเหลียวมอง

ส่วนทางทิศตะวันออกเจ็ดแปดหลี่ ในสำนักปู่ผานเจียบสงบ ไม่มีเสียงคิษย์ที่ตู่จิ้งตะโกนฝึกอีกแล้ว

ณ เรือนไร่นาม น้ำฝนที่ตกทั้งคืนทำให้โอ่งน้ำล้น ดอกบัวตูมบานแล้ว หงลั่วอ้วนตื่นขึ้น หลังจากนอนหลับยาว อารมณ์ทั้งหมดถูกกดอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ เหมือนจะดีขึ้นบ้างแล้ว

เขาลุกขึ้นนั่ง พลันนึกถึงคำว่า ‘ตู่จิ้ง’

ตอนล้างหน้าแต่งตัว นึกถึงใบหน้าของ ‘ตู่จิ้ง’

ยามผูกผมสวมกวน เหตุการณ์เมื่อวานทยอยหลังไหลเข้ามา!

ท้องฟ้าสดใส น้ำฝนระเหยไปไม่เหลือร่องรอย แต่บาดแผลที่คนผู้นั้นทิ้งไว้กลับไม่อาจเยียวยา เขาไม่ได้ดีขึ้นเลย ไม่เลยสักนิด ยังคงโกรธ ยังคงไม่ยอมรับ ยังคงเจ็บปวดยิ่งนัก!

หงลั่วอ้วนกลับไปแต่เพียง ที่นอนนุ่มยับยู่ยี่ เขาก็มัวตึงเบาๆ หมอนไหมกลิ้งขยับ สายตาเขากลับหยุดนิ่ง มองเห็นจดหมายน้อยใต้หมอน

วันขึ้นคืนสุข บัดนี้เหลือเพียงความอ้างว้าง ความหวานอมเปรี้ยว ก็กลายเป็นความขมขื่นเข้มข้น เขาอ่านทีละตัว หัวใจก็บีบรัดทีละนิด สมบัติล้ำค่าที่เขาซ่อนใต้หมอนแอบอ่านทุกวัน บัดนี้กลับไม่รู้ว่าจริงใจหรือคำลวง!

“...ข้าไม่เอาแล้ว” เขาพิมพ์แล้วตะโกน “ข้าไม่เอาแล้ว!”

ความทุกข์ที่กดไว้หนึ่งวันหนึ่งคืนระเบิดออกมา หงลั่วอ้วนชักดาบยาว พันว่ำนกนางแอ่นจนแหลกละเอียด จากนั้นพุ่งออกจากห้องโถง พันโคมดำมโผขาด เสียงนั้นทำเอาคนกางเขนตกใจบินออกจากรั้ว

“ไม่เอาทั้งหมด...ข้าไม่เอาทั้งหมดแล้ว...” เขาพรวดพาด วิ่งเข้าลาน สะบัด

ดาบสุดแรง โองใหญ่ที่ใส่น้ำอยู่เต็มแตกออกในพริบตา ปลาหงส์สะบัดหางในเศษโองที่แตก ดอกบัวถูกบดขยี้กลายเป็นเศษโคลน

ทรงลั่วววินถือดาบวิ่งออกไป เขาวิ่งเข้าไปที่หอพนักง ฟุ้งเข้าไปในส่วนใต้บันได

คนจากไปทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า แล้วจะเหลือต้นอ้อวิหลานไว้ทำไม เขาฟันต้นอ้อวิหลานขาดในไม่กี่ดาบ หันหลังจากไป ฟุ้งตัวไปที่ประตูสำนัก

ในค่ายทหารคึกคัก ถางหญ้า ชักธง ทำความสะอาดลานฝึก ทหารทั้งหมดไม่มีใครกล้าขี้เกียจ อ้อวิหลินเพิ่งจัดการงานทหารในกระโจม เอกสารตรงหน้ากองสูงเท่าภูเขา

ครึ่งก้านธูปต่อมา ข้างนอกมีเสียงอีกที

“...ท่านแม่ทัพ!” ทหารชั้นผู้น้อยวิ่งเข้ามา “ท่านแม่ทัพ คนจากสำนักบู๊ผานมาก่อเรื่องแล้ว!”

อ้อวิหลินเพิ่งลุกพรวด “ผู้ใดกัน?”

ทหารชั้นผู้น้อยบอก “ทรงลั่วววิน เป็นทรงลั่วววินขอรับ!”

อ้อวิหลินเพิ่งใจสั่น ทรงลั่วววินมาแล้ว ทรงลั่วววินให้อภัยเขาแล้วหรือ เขารีบออกจากกระโจม วิ่งไปทางนอกกระโจมอย่างตื่นเต้น แต่กลับหยุดกึกที่ปากกระโจม

คอเย็นวาบ ดาบยาวแนบเนื้อ

ห่างไปสองก้าว ทรงลั่วววินชี้ดาบใส่เขา เขือกเย็นดั่งน้ำค้างแข็ง

ปลายดาบจ่อคอ อ้อวิหลินเพิ่งถอยกลับเข้ากระโจมที่ละก้าว “จะฆ่าจะพินยอมได้ ขอเพียงเจ้าหายโกรธก็พอ” เขาเอ่ยเสียงแหบ จ้องอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ “ให้โอกาสซ้ำอีกครั้งได้หรือไม่?”

ทรงลั่วววินเอ่ย “คืนผ้าเช็ดหน้าให้ข้า”

อ้อวิหลินเพิ่งเจ็บปวดรวดร้าว “เจ้าเคยสัญญาว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็จะไม่เอาคืน”

ทรงลั่วววินย้ำอีกครั้ง “คืนผ้าเช็ดหน้าให้ข้า!”

ฮั่วหลินเฟิงไม่ยอม เขย็นหนึ่งไม่ขยับ พร้อมรับทุกอย่างที่จะเกิดขึ้น
 หรงลั่วววินหัวเราะเยินชา “เจ้าคิดว่าข้าไม่กล้าทำร้ายเจ้าหรือ” เขากัดริมฝีปาก
 ดวงตาเปล่งประกายเย็นเยียบ แล้วแทงดาบเข้าที่ไหล่ขวาของอีกฝ่าย!

รวดเร็วไม่ลังเลแม้เพียงนิด เด็ดขาดไร้ความอ่อนโยนแม้แต่หยด

ฮั่วหลินเฟิงกลืนเสียงครางจากความเจ็บปวดไว้แล้วถาม “หายโกรธ
 หรือยัง”

หรงลั่วววินจ้องเขา ฮั่วหลินเฟิงถามอีกว่า “ให้ภัยข้าได้หรือไม่”

ดวงตาของหรงลั่วววินแดงขึ้นทันที อีกฝ่ายถามต่อ “ให้โอกาสข้า
 อีกครั้งได้หรือไม่”

ไม่มีคำตอบ มีเพียงความเจ็บปวดที่ไหล ฮั่วหลินเฟิงยื่นมือออกไป
 “หากข้าคืนผ้าเช็ดหน้า เจ้าจะคืนอะไรให้ข้า”

หรงลั่วววินมองเขา “ข้าไม่มีอะไรจะคืน ของที่เจ้าให้ข้ามา ข้าทำลาย
 หมดแล้ว” เขาพูดราวกับนับของมีค่า หว่าน้ำเสียงกลับโหดร้าย “ว้าว โคมไฟ
 ปลาหงหลี่ ดอกบัว ข้าไม่ต้องการพวกมันแล้ว”

พูดพลางหยิบสิ่งหนึ่งออกมา คือจดหมายน้อยฉบับนั้น

ฮั่วหลินเฟิงสีหน้าตกใจ “อย่า!”

กลับเห็นหรงลั่วววินกำจดหมายแน่น บีบจดหมายน้อยจนแหลกละเอียด
 ก่อนโยนขึ้นเบาๆ ทุกคำทุกประโยคปลิวร่วงลงมา หรงลั่วววินเอ่ย “ไม่มีแล้ว
 ข้าคืนให้เจ้าหมดแล้ว”

พูดจบก็กระซอกดาบออกทันที เลือดพุ่งออกจากบาดแผล

ฮั่วหลินเฟิงเจ็บจนโซเซ พุ่งเข้ามากอดเขาไว้แน่น

เขาพูด “แผลเป็นทั่วร่างของแม่ทัพฮั่ว แผลนี้เป็นของขวัญจากข้า
 หรงลั่วววิน”

ฮั่วหลินเฟิงเอ่ย “แผลเป็นทั้งหมดล้วนเจ็บปวด แต่แผลที่เจ้าให้
 รสหวานมิรู้จบ”

ดาบร่วงลงพื้น หรงลั่วววินร้องให้ออกมาในที่สุด

ดาบนั้น แหงลึกและหนัก เลือดไหลไม่หยุด เพียงไม่นานแขนขวาของ
ฮั่วหลินเฟิงก็ชา มือที่โอบกอดทรงล้อววินค่อยๆ เลื่อนหล่น

เขาเจ็บจนเสียงสั่น “ข้ากอดเจ้าไว้ไม่อยู่แล้ว”

ร่างทั้งสองแนบชิด เลือดอุ่นซึมผ่านเสื้อบาง กลิ่นคาวเลือดอบอวล
ในจมูก ทรงล้อววินแข็งทื่อไปทั้งตัว เขาไม่กล้าขยับ ไม่กล้าผลัก ได้แต่ส่ง
เสียงต่ำ “ปล่อยข้า”

ฮั่วหลินเฟิงทำเป็นไม่ได้ยิน แขนขวาตกลงข้างตัว จึงทุ่มแรงทั้งหมด
ใช้แขนซ้ายโอบไว้ ฝ่ามือไม่อยู่นิ่ง ลูบไล้เอาทรงล้อววิน ก่อนจะเลื่อนไต่
ขึ้นมาสัมผัสกระดูกสันหลังที่นูนเล็กน้อยผ่านเสื้อผ้า จากหลังถึงไหล่ จนถึง
ท้ายทอยที่ยาวระหง

เขาลูบคลำ เคล้นคลึง ส่งเสียงครางต่ำคล้ายสัตว์ที่ถูกกักขัง

ริมฝีปากบางแนบข้างหู เสียงทุ้มแหบแห้งแทรกเข้าหู ทรงล้อววิน
เหม่อลอยไปชั่วขณะ ตู๋จิ้งเคยทำเช่นนี้กับเขา ใช้ฝ่ามือ ใช้ริมฝีปาก รังแกเขา
ด้วยความรักที่มีอยู่เต็มอก

“ตู๋จิ้ง...” เขาผลักฮั่วหลินเฟิงออกแรงๆ พลงเอ่ย “เจ้าไม่ใช่ เจ้า
ไม่ใช่แล้ว”

คำพูดนี้โหดร้ายยิ่งกว่าถูกดาบแทง ใบหน้าฮั่วหลินเฟิงซีดขาว เหงื่อ
เย็นไหลท่วมหน้าผาก “ตู๋จิ้งคือข้า ข้าในตอนนั้นก็คือข้า”

หรงลั่ววินตาแดง หลบตาร้องไห้ไม่หยุด เขาไม่อาจควบคุมความคิดได้ ทำทางขอคืนดีขอให้อภัยนี้จะเป็นไปเพื่อการสืบค้นอีกหรือไม่ เขาโดนงูกัด ครั้งหนึ่ง จึงกลัวคนชั่วช้าที่ชอบทำร้ายคนอื่นนี้เสียแล้ว

เขาไม่กล้าเชื่อใจอีกแล้ว และจะไม่หลงกลอีกแล้ว

หรงลั่ววินเก็บดาบขึ้น ถอยหลังพลงเอ่ย “ผ้าเช็ดหน้าข้าไม่เอาแล้ว จะทิ้งหรือเก็บ แม่ทัพฮั่วจัดการเองเถิด” พุดจบก็นมุ่นตัววิ่งออกจากกระโจม กระโจนหายไปนพริบตา

ฮั่วหลินเฟิงผืนความเจ็บปวดวิ่งตามออกไป กลับเห็นเพียงก้อนเมฆที่ขอบฟ้า

เคยคิดฝันว่าจะหาคู่คิดสักคน เอนกายในอ้อมกอดเรียกเขาว่า “ท่านแม่ทัพ” บัดนี้หาเจอแล้ว กอดไว้แล้ว แต่คำว่า “แม่ทัพฮั่ว” นั้นกลับเหมือนการตบหน้าเขาเสีย

เขายืนตามลำพังครู่หนึ่ง กลับเข้ากระโจมอย่างอ้ำว้าง ฮั่วหลินเฟิงมองจดหมายน้อยที่เหลกละเอียดยบนพื้น ค่อยๆ ย่อตัวลงเก็บขึ้นมาทีละชิ้น เก็บทุกคำพุดที่กระจัดกระจายไว้จนเต็มมือ

ความเจ็บปวดทำให้ความเจ็บปวดอีกต่อไป ความเจ็บบงนั้นก็ทำให้ความเจ็บบงนอีกต่อไปไม่

เบื้องหน้าสว่างวบไปด้วยแสงสีขาว ทำให้เขกลาไปมา

เขาทรุดตัวลงบนเก้าอี้ ถอดเสื้อผ้าลงครึ่งตัว จะจัดการบาดแผลเวลานี้เองแม่ทัพหูเฟิงเข้ามา ถามด้วยความห่วงใย “ท่านแม่ทัพ บาดแผลท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

ฮั่วหลินเฟิงพยายามห้ามเลือด “ไม่เป็นไร”

หูเฟิงก้าวไปข้างหน้าอย่างล่งเล “รายงานท่านแม่ทัพ คนของสำนักปู่ผ่านก้าวร้ายโดยแท้ รังแกพี่น้องเรามาหลายปีแล้ว”

ฮั่วหลินเฟิงส่งเสียง “อืม” ไม่แม้แต่จะเงยหน้า หูเฟิงเห็นท่าที่เช่นนั้น จึงประสานมือถาม “ท่านแม่ทัพ คนแซ่หรงนั้นรังแกพวกเรากี่แล้วไปเถอะ ทว่ากล้าทำหายท่าน ไม่อาจไว้ชีวิตเขาได้เป็นอันขาด”

เขาโรยผงยาไปจำนวนหนึ่ง ฮั่วหลินเฟิงถามเสียงเรียบ “เขาทำหายข้า

เกี่ยวอะไรกับพวกเจ้า” อีกฝ่ายพลันชะงัก เขาเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย “ไม่อาจไว้ชีวิตเขา? ข้ายังต้องไปจัดรูปขอให้เขาไว้ชีวิตข้าเลย”

หูฟังงูหง “ข้าน้อยโง่เขลา ขอฟังคำสั่งท่านแม่ทัพ”

ฮั่วหลินเฟิงจึงสั่งว่า “หากทรงลั่วววินมาอีก ห้ามใครขัดขวาง ต้องนำเขาเข้ามาในกระโจมข้า เขาต่ำ ห้ามตอบโต้ เขาตี ใครไม่กลัวตายก็ตีกลับอย่างไรเสียข้าก็ไม่กล้าตอบโต้”

หูฟังตกตะลึงสุดแสน “นี่...”

“นี่เรียกว่าคำสั่งของแม่ทัพหนักแน่นดังกฎฯ เข้าใจแล้วก็ออกไปฝึก ไม่เข้าใจก็รับทัณฑ์ไยสามสิบไม้” ฮั่วหลินเฟิงก็ม้วนหน้าลงอีกครั้ง เลือดหยุดไหลชั่วคราว เขาค่อยๆ จัดชายเสื้อให้เรียบร้อย

ดาบนี้แทงเข้าที่ไหลตรงไหนกัน เห็นชัดว่าแทงเข้าไปในหัวใจของเขาแล้ว

ทรงลั่วววินพรวดเรียก ‘ตู้จิ้ง’ ความรู้สึกร้อนรุ่มทั้งหมดมอบให้ ‘ตู้จิ้ง’ เขายังรู้สึกผิด นอกจากความรู้สึกผิด กลับยังเกิดความรู้สึกขื่นमानิดหนึ่งอย่างไรรายกาย

แม้ ‘ตู้จิ้ง’ จะเป็นตัวเขา แต่เขาก็อดริษยาไม่ได้

เพราะทรงลั่วววินต้องการเจ้าตัวปลอมนั้น ไม่ต้องการเขา ฮั่วหลินเฟิงนั่งเหม่ออยู่นาน แม่ทัพฮั่วครุ่นคิดมากมาย เรื่องมาถึงบัดนี้จะโทษผู้ใด ต้องโทษเขา เขาควรสารภาพแต่แรก และโทษทรงลั่วววินด้วย รูปร่างหน้าตาเช่นนั้น ฝีมือยุทธ์เช่นนั้น ยังมีนิสัยถือดีน่ารักเช่นนั้นอีก เขามาเพื่อปราบคนชั่ว แต่กลับทำให้เขาหวนไหวเสียนี้...

ที่ควรโทษที่สุดคือสองพ่อลูกตระกูลต้วนที่ยอมทำลายวัดทั้งหลังแต่ไม่ยอมทำลายงานแต่ง ช่างไม่รู้เรื่องราว ข้ายังมีพระโพลิศตร์ แผ่นไม้อธิษฐานแขวนไว้ตั้งสูง แต่เรื่องกลับตรงข้ามกับสิ่งที่ขอ

ฮั่วหลินเฟิงถอนหายใจ หลับตาลงด้วยความทุกข์ใจ

ณ ตื่นเขาเหลียงซาง ร่างสีอ่อนจางมุ่งไปทางตะวันออก ในมือถือดาบ ใบหน้าเรียบเฉย เสื้อผ้าเปื้อนคราบเลือดสีแดงฉานป็นใหญ่ ทรงลั่วววินก้าวเท้า

หนังก้อง ระยะเวลาเจ็ดแปดหลั่เดินอยู่นั้นนาน เมื่อถึงนอกประตูสำนักก็ทำเอา
ศิษย์ที่เข้าเวรยามตกใจ

มีคนวิ่งไปรายงานที่ตำหนักเงินปี “เจ้าสำนักทรงได้รับบาดเจ็บ เลือด
ท่วมตัว!”

ตัวนเงินปีและตัวนไหวเค่อรีบเดินออกมา ตามกันมารอด้านล่าง
ลานเหมี่ยวซาง เห็นเพียงบริเวณลึกเข้าไปในถนนเส้นยาว หรงลั่ววันเดินมา
ที่ละก้าว ดูอ่อนล้าและโดดเดี่ยว

รอนคนเดินมาใกล้ ตัวนไหวเค่อจึงเรียก “ลั่ววัน?”

หรงลั่ววันได้สติ พุดตะกุกตะกัก “อาจารย์ พี่ใหญ่”

ตัวนเงินปีถาม “ไปไหนมาจนสภาพเป็นแบบนี้”

หรงลั่ววันตอบ “ค่ายทหาร ข้าแห่งตู่จิ้งไปทีหนึ่ง” หม่อไปครูหนึ่ง
เขาพุดใหม่ “ไม่ใช่ คือฮั่วหลินเฟิง ข้าแห่งฮั่วหลินเฟิงไปทีหนึ่ง”

ตัวนไหวเค่อพุด “ไม่ต่างกัน ตู่จิ้งก็คือฮั่วหลินเฟิง”

หรงลั่ววันส่ายหน้าแรงๆ ตู่จิ้งจะนับเป็นฮั่วหลินเฟิงได้อย่างไร ตู่จิ้ง
ไม่มีตัวตน แต่ก็เป็นผู้บริสุทธิ์ ทุกอย่างเป็นความผิดของฮั่วหลินเฟิง...เขา
ไม่สามารถเข้าใจได้ และก็ไม่อยากพยายามเข้าใจด้วย

ตัวนเงินปีสะบัดแขนเสื้อดำเบาๆ “คิดมากไปได้ เข้าตำหนักไปฝึก
วรยุทธ์”

หรงลั่ววันขึ้นไปบนลานเหมี่ยวซางอย่างเชื่องช้า เข้าไปฝึกวรยุทธ์
ในห้องโถงด้านข้างของตำหนักเงินปี

เขานั่งขัดสมาธิบนเบาะ หลับตาสงบจิต ปากท่องเคล็ดวิชาชั้นแรก
ของวิชาฝ่ามือเหินเมฆา ท่องผิดหนึ่งตัว ตัวนไหวเค่อที่อยู่ด้านข้างก็พาดไม้
ลงมาหนึ่งที

เขาท่องผิดติดต่อกัน หลังโดนตีลืบทว่าที คิ้วขมวดเป็นเกลียวเชือก
ไม่นานนักตัวนไหวเค่อยอมแพ้ก่อน พุดอย่างจำใจ “ลุกขึ้น ไปคัดลอก
เคล็ดวิชาหาลิรอบทีไ้ะ”

หรงลั่ววันไปคัดลอกอย่างเชื่องช้า เมื่อลอกผิดตั้งแต่ประโยคแรก
ตัวนไหวเค่อก็ทนไม่ไหวในที่สุด

“ฮั่วหลินเฟิงไปแล้ว เาวิญญูณเจ้าไปด้วยหรือ” ตัวโนไหวเค่อเอ่ย “พบว่ามีคนเร้นกายอยู่ในสำนัก กำจัดถอนรากถอนโคนเป็นเรื่องที่สะใจและระบายโทสะได้ดี แล้วเหตุใดเจ้าจึงทำหน้าที่เหมือนสุนัขเสียพ่อแม่”

ทรงลั่ววันกัมหน้า โดนด่าไปด้วยเขียนหนังสือไปด้วย ตัวโนไหวเค่อพูดอีก “แค่ขาดศิษย์เอกคนหนึ่ง ต่อไปรับใหม่ก็ได้ ไม่มีตู่จิ้งฟ้าจะกล่มหรือไร”

ทรงลั่ววันพูดเสียงเบา “เขาเอาชนะท่านได้ จะไปหาที่ไหนอีก”

คำพูดนี้แทงใจดำ ตัวโนไหวเค่อจึงโหมสติจืดตาย “เจ้าเห็นค่าเขาเพียงเพราะวรยุทธ์เขาเก่งเช่นนั้นรี ไม่ใช่เพราะเห็นว่าเขาหน้าตาดี ปากหวาน เอาใจจนเจ้าหลงทิศไม่รู้เหนือรู้ใต้หรือไร”

ทรงลั่ววันหน้าแดงทันทใด เขาเขียนอย่างรวดเร็วด้วยใบหน้าที่แดงก่ำ จะหลงทิศไม่รู้เหนือรู้ใต้ได้อย่างไร หากรู้ว่าไ้อ์สารเลวนั้นมาจากนอกด่านทางเหนือ เขาก็จะชักดาบตัดสายใยรักทันที

เห็นท่าทางเช่นนั้นของเขา ตัวโนไหวเค่อจึงสั่งสอนด้วยความเสียใจที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า¹ อยู่ครูใหญ่ จนกระหายน้ำถึงหยุด “พอแล้ว กลับไปเรือนไร่นาเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดเสีย” ในที่สุดก็ปล่อยตัว “ทำจิตใจให้สงบ คัดลอกที่เหลือให้ข้าดู”

ทรงลั่ววันพยักหน้า ถอนหายใจโล่งอก

เขาวางพู่กันแล้วลุกขึ้น เดินออกไปอย่างหมดอาลัยตายอยาก พอเดินมาถึงหน้าประตูกึ่งซงก ลังเลอยู่นาน มือลูบกรอบประตูไปมา พูดอีกๆ อักๆ “พี่ใหญ่ หากโดนดาบแทงที่ไหล่ เลือดออกมาก...จะไม่ใช่หรือไม”

ตัวโนไหวเค่อย้อนถาม “โดนดาบแทงยังไม่นับว่าเป็นอะไร ต้องถูกห้ำมั่วแยกรา่งถึงจะนับว่าเป็น?”

คำพูดนี้ทำให้คนกังวล ทรงลั่ววันถาม “จะล้มป่วยหรือไม่”

ตัวโนไหวเค่อตอบ “หากเสียเลือดมากแล้วไม่รักษาให้ดี กรณีร้ายแรงแซกพิการ” น้ำเสียงเปลี่ยนกะทันหัน ถามอย่างใจเย็น “ทำไม ผู้บัญชาการทหารม้าชั้นยอดจากนอกด่านทางเหนือถูกเจ้าทำแซกพิการ?”

¹ เปรียบเปรยว่าเพราะอยากให้อีกฝ่ายได้ดีจึงเข้มงวดกวัดขันเป็นพิเศษ

หรงลั่ววีนกั้มดูเลือดที่อกเสื้อ ไม่ตอบ เดินออกไปอย่างเหม่อลอย

ความเงียบหวนคึนสู่ตำหนัก ตัวนไหวเค่อกั้มเก็บฟูกันและหมึก เหลือบมองสิ่งที่หรงลั่ววีนเขียนอย่างรวดเร็ว การเหลือบมองนี้ไม่น่าจะเป็น เรื่องสลักสำคัญอะไร ทว่าเขาอ่านออกเสียงด้วยความสงสัย “ลอกผิต ลอกใหม่ก็ได้ ไยต้องด่าข้า

“ข้าไม่สนว่าท่านจะพอใจได้ระบายโทษะ อย่ามายุ่งว่าข้าทำหน้าที่เหมือน สุนัขเลี้ยงพ่อแม่

“อันตัวข้าไม่กลัวฟ้าถล่ม อย่างไรก็ถล่มใส่ท่านที่สูงแปดฉีก่อน

“ตู้จ้งวรุยทุ่ล้าเลิตโดยแท้ ยังจำวันที่ท่านแพ้เขาได้ ขอถามว่าเมื่อใด จะเก็บตัวหนึ่งปี

“เขาไม่ได้หลอกให้ข้าหลงทิศไม่รู้เหนือรู้ใต้ แต่ท่านด่าจนข้าหัวหมุน มึนงง ย่อมไม่แปลกที่จะคัดผิต”

ตัวนไหวเค่อโกรธจนมือสั่น นี่มันคัดอะไร! ทำเป็นว่านอนสอนง่าย ต่อหน้าเขายังทำแบบนี้ กลับเรือนแยกไปจะไม่เหงาตุ้กตาคุณไสยใส่เขาหรือ!

แท้จริงแล้วก็ไม่ถึงขนาดนั้น หรงลั่ววีนมาถึงหน้าประตูเรือนไรรานมาแล้ว

เขาลึกประตูลาน เห็นโถงที่แตกกระจาย ปลาหงหลี่หายาก พวกนั้นคงถูกแมวป่าคาบไปแล้ว เขาเรียกศิษย์มาเก็บกวาดให้สะอาด รู้สึกว่า ลานโล่งไปมูมหนึ่ง

เขาเข้าห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า หลังสระผมซึ่เกียจเซ็ด จึงมวยผมเป็น จุกกลมเล็ก ๆ บนหัว เก็บตัวในห้องหนังสือ ตั้งใจจะคัดลอกเคล็ดวิชา แต่ กลับเห็นแผนที่แผ่นหนึ่งหลังโต๊ะ

แผนที่อันใจจ้าว ฮั้วหลินเฟิงวาดไว้สองแผ่นเพื่อยามฉุกเฉิน หรงลั่ววีน เหม่อไปครู่หนึ่ง คนผู้นั้นแอบเข้ามาในสำนัก แต่ดูเหมือนไม่เคยขัดขวาง หรือทำลายสิ่งใด แรกเริ่มที่ได้รับความไว้วางใจจากเขาก็เพราะทำงานได้ดี...

เขาคุ่นคิด พับแผนที่ พบลายเมฆที่มุ่มขวาล่างอย่างไม่ทันตั้งตัว

ลายเมฆเช่นนั้นหรือ หรือเพราะให้เขาจึงวาดลายเมฆ เขาลุกเดินออกจากห้องหนังสือไปเก็บโคมที่ถูกพันเสียหายด้านนอกห้อง ลายเมฆที่ดำมไผ่

เหมือนกับบนแผนที่ไม่มีผิด เขาเข้าห้องนอนอีกครั้ง ว่าวที่ขาดกะรุ่งกะริ่ง
เกลื่อนกลาดเต็มพื้น ยากจะหาใบตุงได้แล้ว

ทรงลั่วววินเก็บของพวกนั้น ใส่ถุงผูกเก็บในตู้ บอกตัวเองว่าอย่า
คิดถึงอีก

ดาบที่เขาแทงออกไปวันนี้ได้จบทุกอย่างแล้ว

ทว่าจบหรือไม่นั้นยังไม่พูดถึงก่อน อย่างไรก็ตามเสียความเจ็บปวดคือ
สิ่งที่แท้จริง

ฮั่วหลินเฟิงอดทนทั้งวัน เมื่อกลับจวนตอนพลบค่ำ ใบหน้าที่ซีดขาวจนไร้ซึ่ง
สีเลือด กลับถึงจวนแม่ทัพ เห็นตู้เจิ้งก็ทนไม่ไหวแล้ว กัดฟันหึงตัวลงบน
ตั่งแรงๆ

พ่อบ้านตัวนวลไปหมด ทั้งเรียกหมอ ต้มยา เตรียมผ้าผ้ายน้ำร้อน
แล้วสั่งอาหารบำรุงเลือดลมโต๊ะหนึ่ง ฮั่วหลินเฟิงนอนมองอยู่บนตั่ง ไฉนรู้สึก
เหมือนเขาจะคลอດลู่ทุกอย่างนั้น...

ตู้เจิ้งปิดประตู รักษาบาดแผลให้ฮั่วหลินเฟิง พอถอดเสื้อก็ปวดใจ
แสนสาหัส แผลลึกเช่นนี้ ยามงผลกับเลือดจนกลายเป็นโคลนน่าตกใจยิ่ง
เขาอยากจะร้องไห้ “คุณชาย เจ็บหรือไม่”

ฮั่วหลินเฟิงขบกราม “พ่อบ้านคิดว่าอย่างไรเล่า”

ตู้เจิ้งร้องไห้ ตาเรียวเล็กยิ่งดูเล็กลง ฮั่วหลินเฟิงเป็นสายตา นึกถึง
ดวงตาแดงของทรงลั่วววิน ประหนึ่งดอกท้อที่มีน้ำค้างเกาะ และทั้งละม้าย
ดอกหนานซิงที่เปี่ยมฝน

ทันใดนั้นพลันปวดแปลบขึ้นมา เขาได้สติจากความงมนั้น

หลังทำแผลเสร็จ เขาชำระล้างร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้า หมอเข้ามา
ฝังเข็มอีกครั้ง ความทิวของฮั่วหลินเฟิงกลับความเจ็บปวด รอออาหารจัดเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว เขาใช้มือซ้ายกินอย่างเงอะงะ สองสามคำก็กลืนลงไปหมดขาม

ตู้เจิ้งตักส่งให้ เมื่อวานคุณชายไม่ได้กินข้าวแม้แต่เม็ดเดียว วันนี้กลับ
กินอย่างทิวโหย หรือว่าสถานการณ์ดีขึ้นแล้ว เขาถาม “คุณชาย ทรงลั่วววิน
มาหาท่านแล้วหรือ”

ฮั่วหลินเฟิงทะห่าน “อืม มาแล้ว”

ตู้เจิ้งถามอย่างเร่งรีบ “เขาให้อภัยท่านจริง ๆ หรือ”

ฮั่วหลินเฟิงกินไก่ “ไม่ เขาแทงข้าหนึ่งที”

ตู้เจิ้งลุกพรวด ดาบนี๋ทรงลั่ววันแทงจริงหรือ! ชาวยุทธภพปาเถื่อน
ดั่งคาคบ ไม่เหมาะสมกันด้วยประการทั้งปวง ไม่มีเรื่องลี้ภัยจะแปลก! เขาถาม
“คุณชาย อย่างนั้นตั้งแต่นี้ก็ตัดขาดกันแล้วหรือขอรับ”

ตรงกันข้ามต่างหากเล่า ฮั่วหลินเฟิงคิด ดาบนี๋อาจเป็นจุดเริ่มต้นของ
การหายโศรก หากไม่พอ คราวหน้าเขาจะยื่นไหล่ซ้ายให้ ร่างกายนี้หล่นด้วย
ทองแดงเหล็กกล้า ขอเพียงแค่วันบริเวณจุดสำคัญตรงขาหนีบไว้ ส่วนที่เหลือ
ให้ทรงลั่ววันทรมาณได้ตามใจชอบ

ตู้เจิ้งลุ่มใจยิ่งนัก “คุณชาย พวกเราไม่อาจหายักษ์ตัวน้อยสักคน
ได้หรือ...”

ฮั่วหลินเฟิงเข็ดปาก แขนขวาพื้นความรู้สึกรู้ขึ้นมาบ้าง จึงลุกเข้าห้อง
หนังสือ เวลานี้ดึกแล้ว เขาจุดตะเกียงก้มหน้าต่อจดหมายน้อยที่ขาดเป็นชิ้นๆ
จนตาล้านิ้วแดงแล้ว

หยาดพิรุณโปรยปรายอีกครั้ง เสียงเคาะหน้าต่างดังขึ้น

ราวกับคนคนหนึ่งหว่นไวกับอีกคน

ยามสามในคืนฝนตก จดหมายน้อยถูกต่อจนเสร็จ แต่แม่ทัพฮั่ว
ยังไม่นอน เขาสวมเสื้อคลุม ขี่ม้าออกจากประตูคนเดียว โคลงเคลงไป
ตลอดทางถึงเขาเหลิ่งซาง ผ่านค่ายทหาร ทหารยามรีบเปิดประตูค่าย

ฮั่วหลินเฟิงโบกมือ มาหาทหารชั้นต่ำเหล่านี้เสียที่ไหน

ควมมาไปไกลเจ็ดแปดหลี่ “หยุด” ฮั่วหลินเฟิงหยุดอยู่นอกสำนัก
ปู่ผาน ทำเอาศิษย์บนกำแพงสูงตกใจ ราษฎรนี้โจวหลินเข้าเฝ้า เขารีบวิ่งไป
รายงาน ทว่ายามสามทุกอย่างมีดมืดดำทะมึนไปหมด

ยิ่งเดินยิ่งลึก มีเพียงเรือนไร่นามที่ยังมีแสงสว่าง

ขณะนี้จุดเทียนแดงสองเล่มแล้ว ทรงลั่ววันคัดลอกถึงรอบที่สิบเจ็ด

จุ่มหมึก ปลายพู่กันม่วงลากตัวอักษรเล็กแนวตั้ง เขียนตัวสุดท้ายจบ
ปฐกษัตริย์เริ่มรอบที่สิบแปด ทันใดนั้นมือพลันชะงัก ได้ยินเสียงจึงมองไป

ที่ประตู เห็นโจวหลินปรากฏตัวอย่างรีบร้อน

“รายงานเจ้าสำนัก ฮั่วหลินเพิ่งหยุดอยู่นอกสำนัก ไม่รู้ว่าอยากทำอันใด”

หรงลั่ววินสะดุ้ง “เขาคคนเดียวหรือ”

โจวหลินตอบ “เหมือนจะอย่างนั้น ซี่ม้ามายุคมองประตูสำนัก ยังไม่เคลื่อนไหว”

หรงลั่ววินครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ไม่ต้องสนใจเขา เข้าเวรตามปกติก็พอ”

เมื่อไล่โจวหลินไปแล้ว เขาคัดลอกต่อ ลงพู่กันก็เขียนผิดไปหนึ่งตัว จึงขยำกระดาษทิ้ง ใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่งและเริ่มใหม่ ค่อยๆ เขียนจนเสร็จไปครึ่ง

พอถึงประโยคสุดท้าย เสียงฝนพลันหนักขึ้น

เสียงฝนดังซ่าๆ ชุ่มโชกฟ้าดิน

หรงลั่ววินเขียนจบวางพู่กัน รอคอยทั้งหมึกแห้ง ตอนเก็บม้วนพลันตกใจจนชะงัก

เห็นเพียงประโยคสุดท้ายเขียนไว้อย่างงดงามว่า...“ฝนราตรีรุกเร้า
คนผู้นั้นพร่อมมาหรือไม่”

รอบที่สิบแปด เสียเปล่า แต่ตอนนี้หรงลั่ววีนไม่มีแรงคัดใหม่ พรงนี้
ค่อยว่ากันแล้วกัน

เขาถือเทียนลั่นเดินกลับห้องนอน หน้าต่างบานเล็กยังไม่ปิด ฝนสาด
เข้ามาเปียกตั่งเล็กข้างหน้าต่าง เขาไม่สนหมอนที่เปียกน้ำ ไม่แยแสผ้าห่ม
ขนสัตว์ที่ขึ้นแฉะ รีบหยิบพัดกลมบนโต๊ะเล็กทันที

หน้าพัดน้ำซึมไปแล้ว สองด้านซึมเข้าหากัน ต้นแปะก๊วยและดอก
อวี้หลานส่องสว่างซึ่งกันและกันได้แสงเทียน เช็ดครู่หนึ่งแทบจะไร้ผล เขา
จึงนั่งที่ขอบตั่งแล้วออกแรงพัดเสียเลย

เวลานี้นานวนิดหน่อย เขามั่นผ้าขนสัตว์ที่เปียกชื้น รู้สึกเหนียวล้า
เหลือเกิน เอนพิงหมอนที่เปียกน้ำ หรงลั่ววีนเหมือนหรงก๊วยเพย ดึกดื่น
ไม่นอน นอนตะแคงเอนกายไม่รู้ว่านานหรือร้อน

พัดไปพัดมาสักพัก เขาจ้องหน้าพัดเหมือนคนละเมอ เข้านี้ไกรจณคลั่ง
ทำลายของที่บรรจุความรักทั้งทีละชิ้น เหลือเพียงชิ้นนี้ หากตอนนี้จะชักดาบ
อีกครั้ง กลับทำไม่ลงแล้ว

เสียงโครมดังขึ้น หน้าต่างที่ปิดถูกลมพัดเปิด ฝนเม็ดโตสาดเข้ามา
ทันที หรงลั่ววีนสะดุ้ง ลุกไปปิดหน้าต่าง เหลือช่องเล็กไว้มองสายฝนที่เท
กระหน่ำ

...ฮั่วหลินเฟิงพร่มมาหรือไม่

ลมหนาวยังเรื่องเล็ก แต่แผลจากดาบโดนน้ำฝน หากติดเชื้อจะทำ
อย่างไร ถ้าแขนพิการจะทำอย่างไร

ทรงลั่ววันจับขอบหน้าต่างพลางคิดฟุ้งซ่าน คิดเสร็จก็ปฏิเสธ ไม่ไ
ไม่ใส่ใจ คงพมามากะมัง หรือไม่ก็คงกลับไปแล้ว ขณะนี้ศิษย์กลุ่มหนึ่ง
ลาดตระเวนผ่านหน้าประตูเรือนไร่นามพอดี

ริมฝีปากบางของเขาหลุดจากการควบคุมของสมอง เปิดหน้าต่างตะโกน
“รอดั้ว!”

เหล่าลูกศิษย์ได้ยินเสียงจึงเดินเข้ามาในลาน มองตามแสงสว่างไปที่
ระเบียบ พอเหลือบมอง เห็นเจ้าสำนักผ้าห่มขนสัตว์ร่วงตกไหล่ มือถือพัด
โบหน้าสะท้อนแสงเทียนอบอุ่น ท่วงท่าสง่างาม งดงามแปลกตา...

ทรงลั่ววันถาม “ฮั่วหลินเฟิงไปแล้วหรือยัง”

ศิษย์ตอบ “ยังไม่ไปขอรับ ยังคงตากฝนอยู่”

ทรงลั่ววันชะงัก ยังคงตากฝนอยู่หรือ ฝนตกหนักขนาดนี้คง
เปียกโชกแน่ ร่างกายเขาหลุดจากการควบคุมของสมองเช่นกัน เดินไปหยิบร่ม
ในตู้ แต่คิดอีกที มีร่มไม่เพียงพอานหรรษาหรือ แผลจากดาบโดนลมเย็น
ทั้งคืนก็น่าจะทรมาณพอควร

เขาใจแข็งวางร่มลงเอ่ยสั่ง “ไปแจ้งเจ้าสำนักคนอื่นๆ ให้พวกเขาได้
ฮั่วหลินเฟิงไป”

ศิษย์สงสัย “เจ้าสำนักคนอื่นๆ กลับหมดแล้วขอรับ อย่างนั้นก็เป็
นท่าน?”

ทรงลั่ววันพูด “เช่นนั้นก็ปลูก มาอยู่กับข้าทำไม”

ศิษย์ถามอีก “ต้องแจ้งจอมยุทธ์ตัวน้อยด้วยหรือไม่”

ทรงลั่ววันส่ายหน้า ห้ามแจ้งตัวน้อยปีศาจเด็ดขาด ฮั่วหลินเฟิงผู้อาจารย์
ไม่ได้ รู้ตากฝนดีกว่าโดนฝ่ามือเดียวแล้วตาย พอสั่งเสร็จ ศิษย์กลุ่มหนึ่ง
ไปจัดการตามบัญชา วิ่งหายไปทันที

เขาผ่อนคลายร่างกาย นอนอ่อนระทวยบนตั่ง ใช้พัดปิดหน้า ก่อน
ถอนหายใจ คาดว่าคืนนี้คงนอนไม่หลับแล้ว

นอกสำนักปู่ผาน ฮั่วหลินเฟิงเดินถึงมุมประตู อาศัยขายคาแคบของกำแพงสูง บังลมฝน หนาวยิ่งนัก แถมยังเจ็บแผลมาก ทว่าเขานั่งบนหลังม้าตัวตรง ผิดปกติ นี่ไม่ใช่ท่าทางที่ควรมีของอุบายทรمانตัวเองอย่างเด็ดขาด

บนสนามรบที่ต้องผจญความเป็นและความตาย บ้างเด็ดเดี่ยว บ้าง หักหลัง ทหารหาญไม่เห็นค่าในการใช้อุบายทรمانตัวเองหลอกหลวงผู้อื่น

อีกอย่างเขาสัญญาแล้วว่าต่อไปจะไม่หลอกหลอนลั่ววันอีก

ฮั่วหลินเฟิงรอดด้วยความอดทน ตอนความจริงเปิดเผยหรงลั่ววัน ได้รับความกระทบกระเทือนใจ เข้านี้หรงลั่ววันใช้ดาบนั้นระบายโทสะพอแล้ว เมื่อจิตใจตกตะกอนก็ควรฟังเขาพูดบ้าง ผู้กระทำผิดยังต้องขึ้นศาลรับฟัง การพิจารณา เขาชี้แจงสักหน่อย ไม่เกินไปใช้หรือไม่

หากรุ่งเช้ายังไม่ได้พบ เขาก็จะมาคืนพรุ่งนี้ คืนพรุ่งนี้ยังไม่ได้พบ เขาก็จะมาคืนต่อไป

ขณะกำลังคิดเยียบ ๆ ประตุใหญ่ด้านหลังค่อย ๆ เปิดออกส่งเสียง ดังกรืน

ออกมาพบเขาแล้ว! ฮั่วหลินเฟิงดีใจอย่างเห็นได้ชัด เขาระโดดลง จากหลังม้าจนไหล่ปวดแปลบ ทว่ามีสนใจ รีบวิ่งเข้าประตู คนข้างในกำลังวิ่ง ออกมา ทั้งสองชนกันจนกอดกันแน่น

พอมองดูดี ๆ กลับเป็นตัวนไหวเค่อ

“ไหนเป็นเจ้า” แม่ทัพฮั่วโมโหทันที “เจ้าออกมาทำไม!”

ตัวนไหวเค่อโต้กลับ “คำนี้ข้าควรถามมากกว่า” เมื่อครูเขากำลัง ผันหวาน กลับถูกเรียกให้ตื่นแล้วตากฝนมาตลอดทาง ทั้งหมดเพราะเจ้านี่ เขาถาม “ไหวเยี่ยนน้อยต้องการอันใด ดึกดื่นเที่ยวเดินวนเวียนนอกสำนัก ปู่ผานทำไม”

ฮั่วหลินเฟิงย้อนถาม “ขุนนางและราษฎรตัวยงยืนอยู่ในดินแดนตัวยง เจ้ามายุงอันใดกับข้า”

ตัวนไหวเค่อสั่ง “เลิกพูดจาเยยวน รีบกลับไปเดี๋ยวนี้!”

ฮั่วหลินเฟิงขึ้นม้า แต่ไม่ไป กลับพูดโดยมองลงมาจากที่สูง “แม่ทัพ อย่างข้าพลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ หากเจ้าสำนักใหญ่อธิบายได้ ข้าจะไปทันที”

ตัวโนไหวเค่อสะบัดแขนเสื้อ อ่านหนังสือมามากจึงไม่กลัวการตอบคำถาม

คำคืนวันฝนตก บุรุษร่างสูงแปดฉือสองคนต่อสู้ด้วยฝีมือปาก ยากจะแยกแพ้ชนะ ในที่สุดฮั่วหลินเฟิงใช้ไม้ตาย “วันนั้นเจ้าแพ้ให้ข้า ไยยังไม่เก็บตัวหนึ่งปีอีก”

พูดเรื่องนี้อีกแล้ว! ตัวโนไหวเค่อจากอายุกลายเป็นโกธ “ลงมา ข้าจะสู้กับเจ้าอีกรอบ”

ฮั่วหลินเฟิงกุมไหล่ “ฉวยโอกาสตอนคนเจ็บ เจ้าไม่อายหรือ”

ไม่กี่ถ้อยคำทำให้ตัวโนไหวเค่อโกรธจนมีนหัว มีนาละ มีนาหงลั่ววันถึงขอบเจ้านี่ นี่เรียกว่ากาเข้าฝูงกา หงส์เข้าฝูงหงส์ กลิ่นเหม็นสนิทกัน สมคบคิดทำชั่ว เขาคร้านจะไปสนอีก สู้กลับไปขอฝนขอฟ้าดีกว่า ให้สวรรค์จัดการเอง

ตัวโนไหวเค่อกลับสำนัก สาวเท้าหายเข้าประตูไป

ฮั่วหลินเฟิงเช็ดหน้า รวบเสื้อคลุมรอตอ ตามลำดับแล้ว หลังเจ้าใหญ่ก็ถึงตาเจ้ารอง หงลั่ววันควรออกมาแล้วกระมัง ราวหนึ่งถัวยชาตัวโนไหวเค่อขอฝนสำเร็จ ฝนตกหนักขึ้นกว่าเดิม

ทั้งร่างหนาวสั่น แผลเจ็บแปลบ มือขวาปล่อยบังเหียนอย่างไร้เรี่ยวแรง ฮั่วหลินเฟิงได้ยินเสียงคนเข้ามาใกล้ ฝีเท้าค่อนข้างประเปรียว เขาและเร็วหรือว่าจะเป็น...

“ฮั่วหลินเฟิง!”

ลูจุ่นปรากฏตัว จะเรียก‘ตู่จิ้ง’ แต่นึกขึ้นได้ว่าเป็น‘ฮั่วหลินเฟิง’ จึงตั้งชื่อใหม่ให้เขา มือหนึ่งถือร่ม มือหนึ่งถือดาบวงพระจันทร์ บนแก้มยังมีรอยลายปักหมอน

ฮั่วหลินเฟิงทำหน้าที่นางเป็นเจ้าจริง ๆ ด้วย เลิกคิ้วอย่างดูถูก

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายก่อเรื่อง ลูจุ่นจึงเลิกผ้าหมมาทันที เขาทั้งหนาวทั้งง่วง ทว่าด้านทานพลังของแค้นใหม่แค้นเก่าไม่ไหว ตอนนอนเหมือนสุนัขพื้นเมือง ตอนตื่นเหมือนโจร “ข้ายังไม่ทันมาชำระบัญชีกับเจ้า เจ้ากลับส่งตัวเองมาถึงที่เสียก่อน!”

ฮั่วหลินเฟิงถาม “ซำระบ๊ญซื่ออะไร”

ลูจุ่นตอบ “คิ่นเงินข้า!” เขาไม่เหมือนตัวนไหวเค่อที่เป็นวิญญูชน ยื่นมือตึงบังเหียน ชูดาบวงพระจันทร์ซู้กฝ้าย “เงินข้าสีพันตำลึง บวกหนึ่งพันตำลึงที่ชนะจากการประลอง รวมห้าพันตำลึง!”

ซำงมันใจเหลือเกิน ฮั่วหลินเฟิงถามอีก “เงินพวกนั้นเจ้าได้มาอย่างไร”

ลูจุ่นพูดอย่างเป็นเหตุเป็นผล “นั่นเป็นเงินจากหยาดเหงื่อร่างกายที่ข้าปล้นมาด้วยความยากลำบาก!”

“...” ฮั่วหลินเฟิงถึงกับพูดไม่ออก เขาโน้มตัวยื่นมือไปกระซกเลื้อยคนบ้าเงินผู้นี้ “แล้วที่เจ้าปล้นของมีค่าของข้าจะคิดอย่างไร ชีวิตราของครักซ์ยี่สิบนายจะคิดอย่างไร” พูดจบก็ผลักลูจุ่นล้มลงพื้น

กั้นกระแทกจำเ้า ลูจุ่นล้มลงในแอ่งน้ำอย่างแรง ร่มก็หลุดมือไปด้วย

ฮั่วหลินเฟิงพูดเหมือนตบหน้า “แม่ทัพอย่างข้าจับเจ้าได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย สามารถกักตัวลงโทษ ท่องและเงินในหอบเก็บทองทั้งหมดรีบเข้าหลวง” เห็นแววตาอีกฝ่ายขลาดกลัวจึงค่อยเอาใจ “แต่ถ้าเจ้ารู้งาน ข้าไม่เพียงไว้ชีวิต ให้รางวัลสักหลายพันตำลึงก็ไม่น่าเป็นปัญหา”

ลูจุ่นลุกพรวด “ข้ารู้งาน ข้ารู้งานมาตั้งแต่เด็ก อย่างนั้นให้รางวัลพันตำลึงดูก่อน...”

ยังไม่ลงแรงก็คิดเอาผลตอบแทน ฮั่วหลินเฟิงหัวเราะเยาะ “พี่รองเจ้ายอมคุยกับข้าเมื่อใด ค่อยมารับรางวัล เข้าใจหรือไม่” ส่วนตอนนี้ะหรือ เขายื่นมือไปอย่างอดรนทนไม่ไหว “เอาร่มมาให้ข้าก่อน”

ลูจุ่นส่งร่มให้อย่างงงๆ เดินกลับไปด้วยมั่นใจ ต้องโน้มหน้าให้พี่รองคุยกับฮั่วหลินเฟิงหรือ อย่างไรฮั่วหลินเฟิงก็ไม่ได้เป็นศิษย์เอกแล้ว คงไม่แข่งหน้าเขา อย่างนั้นน่าจะไม่ใช่ไรระมัง

ลูจุ่นเดินไปคิดไป ค่อยๆ เดินห่างออกไป

ฮั่วหลินเฟิงหนาวมาก เขาลงม้าเดินไปมา เดินถึงสองร้อยก้าวก็มีคนมาอีก เขารออย่างใจเย็น พริบตาเดียวก็เห็นร่างเล็กๆ เป็นเตี้ยอว้เหลียงนั่นเอง

เด็กหนุ่มอยู่ในวัยกำลังนอนเพื่อเจริญเติบโต พอถูกปลุกให้ตื่นจึง

ทรมานมาก เขาไม่โกรธเหมือนตัวนไหวเค่อ ไม่คลุ้มคลั่งเหมือนลู่จุ่น เขาเกาะประตูเหล็กโผล่หัวออกมา “เจ้ามาทำไม”

ฮั่วหลินเฟิงหัวเราะเบาๆ “ไหนเจ้าสำนักสี่ไม่ตาคน”

จ่วงจะตายอยู่แล้ว เตียววี่เหลียงเบ้าปาก ในบรรดาศิษย์ทั้งหมดเขาชอบเล่นกับตู้จิ้งที่สุด แต่ผลกลับกลายเป็นแบบนี้ “เจ้าแอบเข้าสำนักบู๊ผานมาสืบข้อมูลพวกเรา ข้าไม่อยากสนใจเจ้า” เขาพูด “เจ้าไปซะ ต่างคนต่างอยู่”

ฮั่วหลินเฟิงถาม “ข้าเคยทำร้ายพวกเจ้าหรือไม่ ทำลายอะไรหรือเปล่านอกจากขโมยเด็ดดอกบัวเจ้า ข้าไม่ได้ทำอะไรใช่ไหม” เขาตั้งเตียววี่เหลียงออกมา สองคนนั่งยองใต้ร่ม “เสียเตียวเด็กดี ถ้าข้าเป็นศัตรูกับพวกเจ้า ไฉนต้องมารอที่นี้ในคืนฝนตกด้วย”

เตียววี่เหลียงลั้งเล “อย่างนั้นเจ้าต้องการจะทำอะไร”

ฮั่วหลินเฟิงพูด “พี่รองเจ้าเสียใจใช่ไหม ให้เขาออกมา ข้าจะปลอบเขา”

เตียววี่เหลียงตอบ “พี่รองถูกพี่ใหญ่กักตัวลงโทษคัดหนังสือ คัดไม่เสร็จไม่ได้ออกมา”

คัดหนังสือ...ทั้งเสียใจทั้งทุกข์ใจแล้วยังถูกลงโทษให้คัดหนังสืออีกตัวนไหวเค่อช่างไม่ใช่คน ฮั่วหลินเฟิงบ่นในใจ จากนั้นยอมเลือกทางเลือกรอลงมา “หลายคืนนี้ข้าจะมา หากรอแล้วไม่เจอพี่รองของเจ้า อย่างนั้นเจ้าก็ออกมาเล่าสถานการณ์ของเขาให้ข้าฟัง”

นั่นไม่ใช่เด็กส่งข่าวหรือไร เตียววี่เหลียงบ่นพิมพ์ “ข้ามีเรื่องไข... ข้าอยากไปดูค่ายทหารหน่อย”

ฮั่วหลินเฟิงตกลง จึงบรรลู่ข้อตกลงกันเช่นนี้ หลังจากอีกฝ่ายกลับไปพักก็เริ่มสาง เขาขี่ม้ากลับค่ายทหารเพื่อตรวจตราทันที เมื่อมาถึงค่าย เหล่าทหารที่เพิ่งตื่นนอนต่างหาวกันระนาว ทำให้เขาพลอยรู้สึกรังเกียจไปด้วย

ในกระโจม ไม่รู้ตู้จิ้งมาตั้งแต่เมื่อไร มาพร้อมกับกล่องอาหาร กล่องยา และชุดเสื้อผ้าหนึ่งชุด หลังจากทำแผลใหม่ เปลี่ยนเสื้อผ้า และรับประทานอาหารแล้ว ฮั่วหลินเฟิงยังคงยืนตรงออกไปฝึกทหารอย่างองอาจ

ไม่นานนักเสียงตะโกนก็ดังสนั่นมาจากค่ายทหารทางทิศตะวันตก

สำนักบู๊ผานทางทิศตะวันออกก็เป็นไปตามปกติเช่นกัน ศิษย์ทั้งหลาย

ฝึกฝนตามเวลา ทว่าไม่มีเจ้าสำนักคนใดออกมาดูแล ตัวโน้หวเค่อนนอนหลับ
อยู่ที่ตำหนักเมาจม ลู่จุ่นกินนอนอยู่ที่หอเก็บทอง เตียวอวีเหลียงไม่มีแรงแม้แต่
จะพายเรือกลับไปกลางแม่น้ำ จึงวิ่งไปนอนที่เรือนไร่นามกับหรงลั่วอวีน

หรงลั่วอวีนลูบหลังให้เด็กหนุ่มพลางถาม “ฮั่วหลินเฟิงไปแล้วหรือ”

เตียวอวีเหลียงส่งเสียงโอดโอย หรงลั่วอวีนจึงถามต่อ “เขาดูเป็น
อย่างไรบ้าง อ่อนแรงหรือไม่”

เตียวอวีเหลียงส่ายหน้าหลับตา จนกระทั่งเริ่มส่งเสียงกรน หรงลั่วอวีน
รู้สึกโล่งใจเล็กน้อย เขาไม่ได้นอนทั้งคืนจึงวังงมาก พอพลิกตัวก็หลับไป

หลังฝนตกท้องฟ้าเริ่มแจ่มใส จากนั้นก็สดใสเต็มที่ อุ่นหมุมค่อยๆ สูงขึ้น
ทีละนิด

แม่ทัพฮั่วเป็นทหารม้าชั้นยอดที่แข็งแกร่งจริง ๆ บาดแผลที่ผิวหนัง
ไม่อาจทำอะไรเขาได้ เปลี่ยนยาไม่กี่ครั้งก็กลับมากะปรี่กระเปร่า กลางวัน
ยุ่งอยู่ในค่ายทหาร พอถึงกลางคืนยามพักผ่อนก็ตรงไปรอที่นอกสำนักปู่ผ่าน
คินแรกซีม้าตากฝน

คินที่สองฉลาดขึ้น น้ำตุงน้ำและแบ่งทอดร้อน ๆ มาด้วย

คินที่สามถือโคมไฟและนิยายมา อ่านเรื่องราวน่าประทับใจของพ่อค้า
เนื้อแซ่จางกับหญิงม่ายแซ่หลี่ตลอดทั้งคืน

ศิษย์ที่เข้าเวรยามเห็นจนชินตาแล้ว หากฮั่วหลินเฟิงมาช้าหน่อยก็ยัง
ทำให้คนเป็นห่วง แต่พวกเขาไม่ได้รายงานหรือไล่คนออกไป พอนึกถึงว่า
ครั้งหนึ่งเคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพนอกด่านทางเหนือ กลับรู้สึกตื่นเต้น
อย่างบอกไม่ถูก

วันที่สี่ยามพลบค่ำ พู่กันม่วงจุ่มหมึก หรงลั่วอวีนเขียนอักษรตัวสุดท้าย
เสร็จ หลายวันที่เก็บตัว ในที่สุดก็คัดลอกครบห้าสิบรอบ เอวและหลังเขา
ปวดเมื่อยไปหมด ทั้งร่างลงบนเก้าอี้พลางถอนหายใจยาว

เมื่อมันกระดากเรียบร้อย เขาคลองกูญแจแล้วออกจากเรือนไร่นาม

เขาไปหาตัวโน้หวเค่อที่ตำหนักเมาจม หรงลั่วอวีนส่งเคล็ดวิชาให้อีกฝ่าย
ตรวจสอบ กระดากหนาเป็นปึก ตัวโน้หวเค่อมีความอดทนยิ่ง ตรวจสอบ

ทีละบท ทีละตัวอักษร ดูว่ามีการเขียนคำด่าเขาแทรกไว้หรือไม่

พอตรวจเสร็จไม่พบข้อผิดพลาด จึงสั่งให้หรงลั่ววินท่องจำให้ฟังหนึ่งรอบ หรงลั่ววินท่องได้ไม่ผิดแม้แต่คำเดียว ในที่สุดก็ได้รับอนุญาตให้ไปได้

เขามุ่งหน้าไปทางประตูสำนัก ช่วงนี้อากาศร้อนมาก อยากไปกินน้ำแข็งใสรดน้ำตาลทรายแดงที่ท่านยาทำที่หอเจมู่ เป็นยามพลบค่ำพอดี ประตูด้านนอกเปิดออก แสงสุดท้ายของวันส่องผ่านเข้ามา แสงสีแดงดั่งเปลวไฟพุ่งเข้าใส่หน้า

หรงลั่ววินเดินออกไป อดมองไปทางตะวันตกที่พระอาทิตย์กำลังตกดินไม่ได้

ตอนนั้นเองฮั่วหลินเฟิงควมม้ามาถึงพอดี ท่วงท่าอันสง่างามของเขาคัดกับแสงอัสดงสีแดงเจิดจ้า เมื่อเห็นหรงลั่ววิน คิ้วที่เย็นชาพลันมีรอยยิ้มริบควมม้าเข้ามาใกล้ “หยุด!” ฮั่วหลินเฟิงกระโดดลงจากหลังม้า วิ่งมาหยุดตรงหน้าเขาในคราวเดียว

“เจ้ายอมมาพบข้าแล้วหรือ” ฮั่วหลินเฟิงถามด้วยความคาดหวัง
หรงลั่ววินเบือนหน้าหนี “ข้าแค่จะไปที่หอเจมู่เท่านั้น”

สีหน้าของฮั่วหลินเฟิงแข็งค้าง ไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาสามคืนนึกว่าในที่สุดก็รอจนถึงเวลาแล้ว เขาถอยหลังก้าวหนึ่ง แล้วถอยอีกก้าว ถอยหลังหลายก้าวแล้วพลันหมุนกายพลิกตัวขึ้นหลังม้าอีกครั้ง

เขากระตุกบังเหียน ควมม้าจากไปโดยไม่ทิ้งคำพูดไว้แม้แต่คำเดียว

หรงลั่ววินงยหน้ามองเงาร่างที่จากไป คิดว่าคราวนี้คงจะสิ้นหวังเสียที หวากลับรู้สึกแน่นหน้าอก

เขาเดินไปทางแม่น้ำนางซำๆ ยังเดินไม่ถึงครึ่งทาง แสงอาทิตย์สุดท้ายก็ลับขอบฟ้า บ้านเรือนต่างจุดโคมไฟ ก้าวผ่านเรือนสนทน่าน้ำชา นักเล่านิทานเล่าเรื่องตามสถานการณ์ปัจจุบัน กำลังเล่าเรื่องแม่ทัพชั่วตัดศีรษะมั่วเห่อหลู่ซ่มขวัญชนเผ่าป่าเถื่อน

หรงลั่ววินเกาะหน้าต่างฟังอยู่ลึกๆ ฟังจบยังทิ้งเศษเงินไว้ให้

เขาช่างทำตัวมีปัญหาลงจริงๆ แม่ทัพชั่วตัวเป็นๆ ไม่สนใจ กลับเสียเงิน

ฟังคนอื่นพูดถึง

เดินต่อไปถึงริมแม่น้ำ พอถึงหอเจามู่ฟ้าก็มีตสนิท หรงลั่วววินรู้สึกแปลกใจ เวลาที่ควรตึกคัก เหตุใดประตูใหญ่ถึงปิด เขาเคาะประตูแรงๆ ร้องเรียก “ท่านยา?”

ประตูเปิด แม่เล่าต้อนรับเขา “คุณชายมาแล้วก็ดี!”

หรงลั่วววินเข้าไปในหอ เห็นเพียงสาวๆ นั่งว่างกินผลไม้ต้มชา ไม่มีแขกสักคน “พี่สาว?” สายตามองหรงตวนอวี่ “...ทำการค้ายากขนาดนี้เลยหรือ”

แม่เล่าพูดอย่างโมโห “โอ้ยยา! แม่ทัพฮั่วคนนั้นบุกมาอย่างกะทันหัน ทำแขกเหวี่ยงตกใจวิ่งหนีไปหมดแล้ว!” นางยกมือขึ้นชี้ “ซู่วาจะปิดหอดตรวจสอบ แต่กลับนั่งอยู่ในห้องชั้นสี่ ช่างน่ากลัวเหลือเกิน...”

หรงลั่วววินจิตใจวุ่นวายสับสน คนผู้นั้นควมมาจากไป กลับมาที่หอเจามู่?

ความคิดยังไม่ทันเรียบเรียง เขาก็ถูกสาว ๆ ผลักขึ้นบันไดที่ละชั้น ประหนึ่งบันไดสไลด์ขึ้นใต้กฎินญเขา ทำเอาเหงื่อซึมไปทั่วตัว

เมื่อมาถึงหน้าห้อง เขาลังเลก่อนผลักประตูเข้าไป

หรงลั่วววินเดินช้าๆ เข้าไปในโถงเล็ก เห็นฮั่วหลินเฟิงนอนพุบอยู่ข้างโต๊ะ ทั้งห้องเงียบสนิท มีเพียงเสียงลมหายใจอันมั่นคงของอีกฝ่าย

เขาหยุดข้างโต๊ะ ก้มมองใบหน้านั้น ใต้ตาล้า ริมฝีปากบางแหม่มเข้าหากัน ระหว่างคิ้วเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า บนคางมีเคราสีเขียวอ่อนไม่รู้ว่า จะระคายมือหรือไม่

ทันใดนั้นฮั่วหลินเฟิงลืมตาขึ้นมองเขาอย่างงุนงง

เขาเหมือนถูกจับได้ รีบหมุนตัวจะเดินหนี

ฮั่วหลินเฟิงยื่นมือคว้า ใช้แรงทั้งหมดดึงหรงลั่วววินมานั่งบนตัก กดไว้ในอ้อมกอด ไม่สนใจบาดแผลที่เจ็บปวด สองแขนโอบกอดอีกฝ่ายแน่น

“อย่าไป” เขาซุกใบหน้าที่ยอกค่อ ถอนหายใจด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง “...เลี้ยวหรง”

หรงลั่วววินสมองว่างเปล่า...แต่ใบหน้ากลับแดงช้ำ

รอกอย อย่างทุกซ์ทรมานมาหลายวัน ในที่สุดฮั่วหลินเฟิงก็ได้รับการ
ปลอบประโลมบ้าง เขากอดทรงลั่วววินแน่น แต่คลายขาทั้งสองข้างออก
เพราะกลัวว่าร่างกายดูกระดูกเหล็กของตนจะกดอีกฝ่ายจนเจ็บเข้า

พอคิดถึงตรงนี้ก็อดผงะมิได้

เลื้อยถูร้อนบางเบา บั้นท้ายน้อยๆ ของทรงลั่วววินกดลงบนขาเขา
สัมผัสนั้นชัดเจนเป็นพิเศษ ร้อนผ่าวและอ่อนนุ่ม มือใหญ่ที่โอบรอบเอว
เลื่อนลงไปโดยมีอาจหักห้ามใจ

ทรงลั่วววินตัวแข็งทื่อ “ปล่อยข้า”

ฮั่วหลินเฟิงเชื่อฟังอยู่บ้าง เลื่อนมือกลับไปทีเผลอแล้วกอดแน่นขึ้น
ทรงลั่วววินเบือนหน้าหนีไม่มองอีกฝ่าย ปากก็สั่งให้เขาปล่อย แต่ร่างกาย
กลับไม่ขยับสักนิด

ฮั่วหลินเฟิงถามอย่างอ่อนโยน “เหตุใดไม่ผลักข้าออก หรือกลัว
ข้าเจ็บแผล”

อีกฝ่ายไม่ตอบ เขาจึงถามต่อ “ในเมื่อทนเห็นข้าเจ็บไม่ได้ เหตุใด
จึงหักใจแทงข้าเล่า”

ทรงลั่วววินเหมือนรู้สึกผิด เขาจึงเสียบขณะจ้องมองกระถางธูป

ฮั่วหลินเฟิงเอ่ย “ดาบนี้ข้าหลบได้และป้องกันได้เช่นกัน” เขาจับ
ใบหน้าของทรงลั่วววินให้มองตน “ข้ายื่นไหลให้เจ้าแทงเพื่อให้เจ้าระบายโทสะ

หากยังไม่พอ เหนงอีกครั้งก็มิเป็นไร”

ทรงลั่วววินสายหน้า “พอแค่นี้เถอะ พวกเราอย่าได้เกี่ยวข้องกันอีกเลย”

อะไรคือพอแค่นี้ ฮั่วหลินเฟิงฟังออกถึงการบอกใบ้ ความรู้สึกกังวลพลุ่งพล่านขึ้นในใจ เขาผีนกดข่มเอาไว้ “ข้าเคยช่วยชีวิตเจ้าไว้ครั้งหนึ่ง บุญคุณที่ช่วยชีวิตกอบปรักกับแผลจากดาบนี้ไถ่ถอนความผิดของข้าได้หรือไม่”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ เห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่ผ่อนปรน จึงกระแทกน่อง ทำให้บันท้ายน้อยๆ ของอีกฝ่ายกระเทือนขึ้นลง เขากดทับและถูไถจนอีกฝ่ายแทบลืมหายใจ

ฮั่วหลินเฟิงเอ่ยเบาๆ “ชื่อเสียงของสำนักบู๊ผานไม่ดี ข้าเป็นขุนนางมาใหม่ คิดอยากกำจัดความชั่วร้ายให้ชาวบ้าน จึงแฝงตัวเข้าไปในสำนัก ตอนแรกมีความคิดที่จะปราบปราม แต่ภายหลังพบว่าสำนักบู๊ผานไม่เหมือนข่าวลือ เป้าหมายของข้าจึงเปลี่ยนไป

“เจ้าลองคิดดู ข้าเคยทำเรื่องที่เป็นอันตรายต่อสำนักบู๊ผานหรือไม่ เคยทำลายแผนการใดฟังหรือไม่ ตรงกันข้าม ข้าทำงานได้ดี ถึงได้รับความชื่นชอบจากเจ้า ถูกหรือไม่

“ตอนแรกข้าต้องการเอาใจเจ้า จึงแสวงหาเป็นชอบดินแดนแห่งความอ่อนโยนเพื่อซื้อใจเจ้า แต่รายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ ล้วนมาจากใจจริง ตกปลาให้เจ้า มอบดอกบัวให้เจ้า สิ่งเหล่านี้จะเป็นการเสแสร้งแก้งทำให้ได้อย่างไร

“ข้าได้รับการปรณิบัติจากคนมากมายมาตั้งแต่เล็ก แม้แต่ข้าก็ไม่เคยชงเอง หากไม่ใช่เพราะความห้วนไหวเป็นเหตุ จะยอมทำแม่แต่งงานของสาวใช้ได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นข้าปฏิบัติต่อเจ้าสำนักทั้งสี่เหมือนกันหมดหรือ เหตุใดจึงต้องเอาแต่เหย้าเจ้าอยู่ทำเดี๋ยด้วยเล่า

“ข้าลอบสืบข่าวของพวกเจ้า พบว่าพวกเจ้าไปมหาหาลู่กับราชสำนัก มิใช่ว่าก็สืบข่าวของข้าอยู่เงียบๆ เช่นกันหรือ” ฮั่วหลินเฟิงวิเคราะห์เป็นส่วนๆ ไล่เรียงจากหัวไปท้าย “สิ่งที่ข้าไม่อาจจับได้มากที่สุดคือการที่เจ้าสงสัยในความจริงใจของข้าหลังจากคบกัน แม้ตระกูลฮั่วล้วนเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์และแม่ทัพ

ผู้เที่ยงตรง แต่ก็ไม่ได้ซื้อสัตย์และเที่ยงตรงถึงขนาดสละความสุขทั้งชีวิตได้”

แต่ละคำแต่ละประโยคประหนึ่งกระสุนปืนใหญ่ที่ระดมยิงเป็นชุด หรงลั่ววินฟังแล้วใบหน้าเต็มไปด้วยความตกตะลึงแก้มร้อนผ่าว ฮั่วหลินเฟิงเงยหน้า ค่อยๆ หายใจรดต้นคออีกฝ่าย “หากข้าไม่จริงใจ แค่เปิดเผยความจริงและจากไปก็พอ ไฉนต้องวิงวอนขอความเมตตาจากเจ้าด้วยเล่า

“เสียวหร เจ้าสงสารข้าหน่อยเถิด”

หัวใจของหรงลั่ววินอ่อนระทวยด้วยฝีมือของทหารป่าเถื่อนจากนอกด่านทางเหนือผู้นี้ เขาหลับตาสงบสติครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงค่อย “ข้าไม่โกรธแล้ว แต่ก็ไม่อยากคบหากับเจ้าอีกต่อไปแล้วเช่นกัน”

ฮั่วหลินเฟิงสีหน้าเปลี่ยนทันที เป้าหมายของเขาคือขอคืนดี แต่นี่คืออันใดกัน!

หรงลั่ววินกล่าว “เรื่องมาถึงบัดนี้ เจ้ากลับไปเป็นแม่ทัพชั่ว สำหรับเจ้านี้เป็นเพียงการคืนสู่สถานะเดิม แต่สำหรับข้ากลับหมายถึงการเปลี่ยนไปเป็นคนละคน”

เขาชอบตู่จิ้ง ตู่จิ้งที่ไร้บิดามารดา พึ่งพาอาศัยพี่ชาย เป็นศิษย์ที่มีความสามารถและชอบล่าเส้น ตู่จิ้งมักเหน็บแนม จากนั้นค่อยยั่วเขา เพียงเรียกว่า ‘เจ้าสำนัก’ ก็ทำใจหวนไหว เขาเคยพูดว่าจะเก็บตู่จิ้งไว้ในหัวใจ เพราะเก็บไว้ในหัวใจจึงลึกซึ่งเป็นพิเศษ

ฮั่วหลินเฟิงรู้สึกแสบจุกอย่างอธิบายไม่ได้ ตู่จิ้งที่เขาปลอมตัวเป็นคน ที่หรงลั่ววินชอบเป็นคนแรก หนาซ้ายังใส่ใจถึงเพียงนี้ ใส่ใจถึงขนาดไม่อาเจยยอมรับตัวตนเขาในตอนนี้ได้ เขาทั้งสนใจและซาบซึ้ง พูดไม่ออกว่าเป็นรสชาติแบบไหน

ฮั่วหลินเฟิงนิ่งเงียบเนิ่นนานก่อนกล่าว “เจ้าชอบตู่จิ้งไม่ใช่เพราะตัวตนหรือชาติกำเนิดของเขา แต่เพราะนิสัยและรูปร่างของเขา รวมถึงการกระทำที่เขาปฏิบัติต่อเจ้า ซึ่งนี่คือตัวเขาเอง ฮั่วหลินเฟิงก็เหมือนกับเขา เจ้าเข้าใจหรือไม่”

หรงลั่ววินคล้ายเข้าใจและไม่เข้าใจ ปลายจุกพลันกระดิก ได้กลิ่นคารเล็ดจางๆ

พวกเขาอดกันแน่นจนแทบไม่มีช่องว่างมานานขนาดนี้ ช้ายังขยับตัวไปมา แผลที่ไหล่จึงถูกกดทับจนปริ ฮั่วหลินเฟิงรู้สึกเจ็บปวด จึงเอ่ยวิงวอนไปตามสถานการณ์ “ข้าเจ็บแผลนัก ช่วยเปลี่ยนผ้าพันแผลให้ข้าหน่อยได้หรือไม่”

หรงลั่ววินพยักหน้าตอบรับ ถือโอกาสขยับลงจากน่องของอีกฝ่าย เขาค้นกล่องและตุ้มจนเจอผ้าฝ้ายและน้ำยาล้างแผล เมื่อหาครบแล้วจึงกลับมาที่โต๊ะ พบว่าฮั่วหลินเฟิงหลับสนิทด้วยความเหนื่อยล้าไปแล้ว

เขาย้ายร่างฮั่วหลินเฟิงไปนอนราบบนเตียง แก้มือที่เอว ถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้นจนร่างกายกำยำปรากฏออกมา เขาถอดผ้าพันแผลที่เปื้อนเลือดออก จึงเห็นชัดในที่สุดว่าดาบนี้แหลกเพียงใด ไม่รู้เลยว่าจะทิ้งรอยแผลเป็นแบบไหนไว้บนตัว

เขาพันแผลไปที่ละนิดจนเรียบร้อย ควรจะคลุมเสื้อผ้าให้อีกฝ่าย แต่เขากลับหยุดนิ่ง

หรงลั่ววินยืนมือออกไป ปลายนิ้วแตะไปบนท้องน้อยของฮั่วหลินเฟิงเบาๆ ตรงนั้นมีแผลเป็นจากคมดาบ เขาไล่ปลายนิ้วไปตามร่องกล้ามเนื้อ ปลายนิ้วเคลื่อนขยับไปถึงบริเวณเอว แล้วเลื่อนขึ้นไปที่หน้าอก ไหลปร่าสุดท้ายหยุดอยู่ที่บริเวณลำคอ

เขากดลูกกระเดือกจนฮั่วหลินเฟิงส่งเสียง “อา” ปลายนิ้วยังคงกระทำการชั่วร้ายต่อ เลื่อนผ่านลำคอเรียวยาว แตะโดนชั้นต่อหลอดสีเขียวบนคาง แทะมืออย่างที่คิดไว้ ไม่เจ็บ ทว่าให้ความรู้สึกคันยับๆ

ช่วงเวลานี้เองฮั่วหลินเฟิงละเมอพูดประโยคหนึ่งออกมาอย่างฟังไม่ชัดนัก

“อะไรวะ” หรงลั่ววินโน้มตัวเข้าไปใกล้ “เจ้าว่าอะไร”

ฮั่วหลินเฟิงพึมพำ “เสียวหรง ลั่ววิน...”

หรงลั่ววินนัยปาก ตอบรับเสียงแผ่ว

ฮั่วหลินเฟิงพูดอีกว่า “ก้นน้อยช่างนุ่มนวล...”

หรงลั่ววินเบิกตาโต แก้มทั้งสองข้างแดงช้ำราวกับแค้นชาด คนผู้นี้กำลังฝันหน้าไม่อายอะไรอยู่ เขากระโดดตกลงจากเตียง กระซวกมุ้งแรงๆ

แล้วสาวเท้าออกไป

เมื่อก้าวออกจากประตูพลันชะงัก เขาตัวแข็งทื่อ รู้สึกขวยเขิน
เขาใช้หลังมือลูบบันท้ายตัวเอง เหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ...

สมองของหรงลั่ววินส่งเสียงวิ่งราวกับบันทึกชีวไฉน¹ สอบตกผู้ขาด
ศีลธรรม ทั้งเหมือนพระหนุ่มที่ประพติดิถีในกาม และยังเหมือนหญิงสาว
ที่สูญเสียพรหมจรรย์ไปแล้ว เขารีบวิ่งออกไป ซ่อนตัวจากกระเบื้องฝั่งนี้ไปถึง
กระเบื้องอีกฝั่ง จนเกือบชนหรงตวนอวี่เข้า

“ลนลานอันใด” หรงตวนอวี่ถาม

หรงลั่ววินพูดตะกุกตะกัก “ปะ...เปล่านี้” เขาเซ็ดเหงื่อ “ฮั่วหลินเฟิง
กลับไปแล้ว พรุ่งนี้พอเช้าเขาจะจากไป ข้า...ข้ากลับสำนักบู๊ผานก่อนละ”

เขาพูดจบก็วิ่งไป กลัวหรงตวนอวี่จะถามนู่นถามนี่เพิ่ม

ยามนี้ตึกสงบแล้ว เมื่อกลับถึงสำนักบู๊ผาน แต่ละเรือนแยกถั่ว
มิดสนิท หรงลั่ววินขี้เกียจจุดตะเกียง เมื่อไปถึงเรือนไร่นามก็เดินคลำ
ความมืดเข้าไปยังห้องนอน ซุกตัวลงบนที่นอนโดยไม่ถอดเสื้อผ้า

ตู่จิ้งก็คือฮั่วหลินเฟิง ฮั่วหลินเฟิงก็คือตู่จิ้ง

เขาสวดมนต์ในใจราวกับพระชรา ครุ่นคิดไปมาจนผล็อยหลับไป

ราตรีฤดูร้อน เสียงร้องของจักจั่นดังกลบเสียงนก ส่งเสียงร้องอย่าง
มีชีวิตชีวาตลอดคืน

ยามแสงอรุณรูปหริู ลู่จุ่นออกมาจากหอเก็บทอง เดินไปตามทางเล็ก
เข้าไปด้านใน ระหว่างทางผ่านสระบัว เห็นเตี่ยวอวี่เหลียงกำลังพายเรือเล็กมา

“เจ้าสี่ ตื่นเช้าจัง”

“พี่สาม ท่านก็ตื่นเช้าเหมือนกัน”

“ข้าจะไปดูพี่รองที่เรือนไร่นามเสียหน่อย เจ้าละ”

“ข้าก็จะไปดูพี่รองหน่อยเหมือนกัน”

¹ การสอบเข้ารับราชการของจีนในสมัยโบราณเรียกว่าเคอจวี แบ่งออกเป็นสามรอบ
รอบแรกเรียกว่าชิวไฉ เป็นการสอบคัดเลือกระดับท้องถิ่น รอบสองเรียกว่าจวีเหริน
เป็นการสอบคัดเลือกระดับภูมิภาค รอบสามเรียกว่าจิ้นซือ เป็นการสอบคัดเลือกต่อหน้า
พระพักตร์ โดยจักรพรรดิจะเป็นผู้ทดสอบด้วยตนเอง

เรือเล็กจอดเทียบฝั่ง เตียวอวีเหลียงวิ่งมาหาและถูกลู่จุ่นโอบไว้ ทั้งสองเดินโอบไหล่ไปยังเรือนไรรามด้วยกัน คนหนึ่งเพื่อเงิน จึงอยากไปเป็นพ่อสื่ออีกคนเพื่อไปเที่ยวค้าขายทหาร จึงอยากไปเป็นสาวใช้ส่งข่าว

หรงลั่วววินยังไม่ว่าคนทรยศทั้งสองกำลังเข้ามาใกล้ เขาขดตัวหลบสนิหฝั้นเห็นตุ้จ้งควมมากกลับมา คนผู้นั้นกางแขนทั้งสองข้างพลางตะโกนว่า “เจ้าสำนัก” หรงลั่วววินพุ่งเข้าไปหาด้วยความดีใจ

“ตุ้จ้ง...” หรงลั่วววินยื่นมือออกไป สัมผัสได้ถึงก้อนขนปุกปุยก้อนหนึ่ง จึงลืมนึกขึ้นอย่างงุนงง เห็นเพียงลู่จุ่นและเตียวอวีเหลียงนอนคว่ำเคียงกันอยู่ข้างเตียง จ้องมองเขาด้วยสีหน้าจริงใจ

หรงลั่วววินสะดุ้งโหยง รีบหุดตัวเข้าไปในผ้าห่ม

เมื่อเห็นว่าเขตื่นแล้ว ลู่จุ่นลุกขึ้นไปยกอ่างทองแดง เตรียมน้ำสะอาดและผ้าเช็ดหน้าให้เรียบร้อย ส่วนเตียวอวีเหลียงไปเลือกเสื้อผ้า ซ้ายช่วยพับผ้าห่ม หรงลั่วววินถูกปรนนิบัติให้ล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้า แม้แต่รองเท้าก็ถูกสวมให้ที่ละข้างเป็นที่เรียบร้อย

เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จ ลู่จุ่นถาม “พี่รอง ท่านให้อภัยฮั่วหลินเฟิงแล้วหรือ”

หรงลั่วววินพยักหน้า เตียวอวีเหลียงรีบถาม “วันนี้วางแผนจะทำอะไรหรือ”

หรงลั่วววินยังคิดไม่ทันเสร็จ ลู่จุ่นก็ถามอีก “ท่านคืนดีกับฮั่วหลินเฟิงเหมือนเดิมแล้วหรือ”

หรงลั่วววินส่ายหน้า เตียวอวีเหลียงถามอีก “จะฝึกวรยุทธ์หรืออ่านหนังสือ”

หรงลั่วววินไม่เลือกทั้งสองอย่าง ลู่จุ่นยังถามอีก “เหตุใดยังมีความสนใจ คิดว่าแซ่ฮั่วไม่ไพอะเท่าแซ่ตุ้หรือ”

หรงลั่วววินทนไม่ไหวอีกต่อไป คำว่าหลังเลื้อยของคนทั้งสองแล้วกระซกเข้ามา จากนั้นแต่ละคน มาทำบาอะไรตั้งแต่เช้าตรู่ ยุ่งเรื่องชาวบ้านยิ่งกว่าแม่เล่าในหอเจามูเสียอีก

เตียวอวีเหลียงคลานมากอดขาเขา “พี่รอง หากข้าบอกลสถานการณ์

ของท่านกับฮั่วหลินเฟิง ถึงจะได้ไปเล่นในค่ายทหาร ขอรบกวนช่วยทำให้ความฝันเป็นจริงด้วยเถอะ!”

ลู่จุ่นไต้ยีนก็รีบโผล่เข้ามา “พี่รอง ท่านไปกับเจ้าสี่เถอะ ถ้าท่านคืนดีกับฮั่วหลินเฟิง ข้าก็จะได้เงินพันตำลึง...”

มิน่าละ นี่ถูกแม่ทัพฮั่วผู้มั่งคั่งและมีอำนาจซื้อตัวไปแล้วสินะ

ตลอดทั้งเช้าสองคนนี้ติดเขาแจเหมือนกอเอี๊ยะหนังสุนัข² ตอนเขียนหนังสือก็ทำหมึกของเขาหก ตอนกินข้าวก็แย่งอาหารของเขา สี่ทำയാจนในห้องมีแต่รอยเท้า รอจนดวงอาทิตย์ขึ้นสูงเท่าไม้ไผ่สามลำ เขาถูกทรมานจนเหงื่อโซมกายจึงตอบตกลงในที่สุด

ทรงลั่ววีนถูกเตียวอวี๋เหลียงลากออกจากประตูไปด้วยความดีใจ

ตอนนี้การประลองที่ค่ายทหารกำลังดุเดือด เสียงตะโกนดังลั่น แม่ทัพฮั่วที่ค้างคืนในหอโคมเขี้ยวพับแขนเสื้อ ทว่าไม่อาจกลบกลิ่นเหงื่อที่ติดตัวมาได้เพียงหลุบตาเล็กน้อยจิตวิญญาณก็ถูกกระตุ้นเสียแล้ว

ยามเช้าตอนตื่นนอนผ้าพันแผลถูกเปลี่ยนแล้ว แต่เสื้อผ้ากระจุยกระจาย ไต้ยีนว่าเมื่อคืนทรงลั่ววีนรีบจากไป เขานึกอะไรบางอย่างได้พลัน ยิ้มอยู่คนเดียว ตอนนั้นเองทหารชั้นผู้น้อยที่อยู่หน้ากระโจมมารายงาน “ท่านแม่ทัพ มีคนจากสำนักบู๊ตึ๊งมาขอรับ”

ฮั่วหลินเฟิงเดาว่าเป็นเตียวอวี๋เหลียงจึงสั่งว่า “พาเข้ามาได้เลย”

ครู่หนึ่งคนถูกพามาถึง เขามองจากไกลๆ ผ่านกลุ่มทหารที่วุ่นวาย เห็นเตียวอวี๋เหลียงวิ่งพล่าน และด้านหลังตามมาด้วยทรงลั่ววีนที่เดินอย่างไม่เร่งรีบ ฮั่วหลินเฟิงยิ้มนิ่ง รอจนอีกฝ่ายมองมาก็ยิ้มให้ จนกระทั่งอีกฝ่ายเดินมาถึงยื่นมือออกไป

แน่นอนว่าทรงลั่ววีนไม่ยอมจับมือ อธิบายว่า “เจ้าสี่อยากให้ข้ามาให้ได้”

ฮั่วหลินเฟิงไม่สนใจสาเหตุ ใส่ใจเพียงเหตุการณ์ตรงหน้า เขาส่ง

² เปรียบเปรยว่าเป็นยาราคาถูก ยาที่รักษาอะไรไม่ได้ หรือสิ่งที่หลอกหลวงคน

สมุทบันทึกลงให้หูฟัง จากนั้นพาหรงลั่ววันเดินไปทางสนามยิงธนู เดินไปพลาง พุดไปพลาง “วันนี้เป็นการแข่งขันจัดระดับ ทหารพวกนี้ห่างชั้นจากลูกศิษย์ ล่านักบู๊ฝานมากนัก”

หรงลั่ววันตอบรับ “อืม” ก่อนถามว่า “หลังจากผ่านการฝึกของเจ้าล่ะ”

ฮั่วหลินเฟิงหัวเราะตอบ “ข้าก็แค่ทหารที่บาดเจ็บ จะกล้าคุยโวได้อย่างไร”

ดาบนี้ราวกับหลีกเลียงมิได้ ทั้งเรียกร้องความนำเวหนได้ ทวงหนี้ได้ และยังช่วยสร้างบรรยากาศได้อีกด้วย รอบด้านคนน้อย มีเพียงพวกเขา ที่เดินเนิบช้ากลางทุ่งหญ้า หรงลั่ววันเห็นเป้าธนูก็กำมือ เพราะวิชาขี่ม้ายิงธนู ของเขาไม่ถือว่าดีนัก

ฮั่วหลินเฟิงถาม “ลองดูหรือไม่”

เขาพาหรงลั่ววันไปที่คอกม้าด้านหลัง จูงม้าพันธุ์ดีของตัวเองออกมา ม้าชั้นยอดสีน้ำตาลเข้ม ขนคอม้ายังมีหยดน้ำจากการอาบน้ำ “ม้าตัวนี้ผ่านศึก มาด้วยกันกับข้าไม่น้อย” เขาพุด “ชื่อว่าเจิงเฟิง”

หรงลั่ววันประหลาดใจเล็กน้อย “เจิงเฟิง?”

“เพราะมันเป็นสหายที่ดีของข้า” ฮั่วหลินเฟิงอธิบาย “มีความหมายว่า ชีลมฝ่าคลื่น”

หรงลั่ววันถาม “อย่างนั้น ‘หลินเฟิง’ มีความหมายว่าอะไร”

ฮั่วหลินเฟิงไขว่ไขว่ในพริบตา เคยจินตนาการว่าอีกฝ่ายเรียกชื่อของเขา มาหนึ่งครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่นึกว่าจะคาดไม่ถึงเช่นนี้ หลินเฟิง หลินเฟิง...เขาขยับ เข้าใกล้เล็กน้อย กระซิบอ่อนนวย “ลั่ววัน เรียกชื่อข้าอีกครั้ง”

อารมณ์เช่นนี้บีบคั้นนัก หรงลั่ววันไร้การตอบสนอง ทำตัวไม่ถูก ฮั่วหลินเฟิงก้าวเข้ามาอีกก้าวอย่างตื้อตึง เสียงต่ำจนแทบพราว “เรียกข้า เรียกชื่อข้าอีกครั้ง”

หรงลั่ววันขยับริมฝีปาก “...ฮั่วหลินเฟิง”

แม่ทัพฮั่วอี้มอย่างพึงพอใจ มีความสุขจนต้อยเจิงเฟิงไปหนึ่งหมัด ทว่า มาผิดที่ไหนกันเล่า ทันใดนั้นจึงยกกับเท้าร้อง “ฮี้” เขาฉวยโอกาสโอบหรงลั่ววัน ไว้อีกครั้ง แสร้งพุดว่า “ระวัง”

รอให้ม้าฟื้นคืนความสงบ หรงลั่ววันยังไม่ลืม “เหตุใดถึงตั้งชื่อว่า
“หลินเฟิง” ”

แม่ทัพฮั่วครุ่นคิดครู่หนึ่ง “เพราะข้าเป็นต้นหยกด้านลม บุษบารูปงาม
ที่สุดแห่งนอกด่านทางเหนือ”

ดออยา

อีวหลินเฟิง บุตรชายของตี่งเปยโหว แม่ทัพผู้มีหัตถ์นอกด่านทางเหนือ
ถูกขุนนางในราชสำนักวางแผนร้าย ส่งตัวไปยังซีเจียนหลิ่ง ดินแดนเจียงหนานอันห่างไกล
ซึ่งผู้ที่ครองเมืองนี้มีอิชุนนาง มิใช่ทหาร แต่เป็นเจ้าสำนักทั้งสี่แห่งสำนักปู้ฝาน
ที่หึยังใหญ่และมีชื่อเสียงจารโจไปทั่วยุทธภพ
โดยเฉพาะ**หวังลั่วอวิน** เจ้าสำนักครองผู้มีรูปโฉมงดงาม
ที่ทุกคนต่างรู้กันทั่วว่าเป็นคนก่อคดีฆาตกรรมซับซ้อนต่อเนื่องเมื่อสองปีก่อน

แม่ทัพอีวตัดสินใจเข้าร่วมงานประลองยุทธ์ แฝงตัวเข้าไปเป็นศิษย์สำนักปู้ฝานเพื่อสืบข่าว
หาว่าเรื่องราวกลับไม่ย่ำตายอย่างที่คิด เมื่อหัวใจที่เคยแข็งเกร็งเริ่มสั่นไหว
ภารกิจที่มุ่งนั้นจะทำให้สำเร็จเปลี่ยนแปลงเป็นความผูกพันลึกซึ้ง

“เจ้าสำนัก เมื่อครู่ท่านดาตูก”

“ดาอะไร”

อีวหลินเฟิงกระซิบ “ข้าชอบมันมาก”

...และชื่นชอบท่านมากด้วย ครั้นประโยคหลังเขาข่มกลืนไว้ ไม่พูดออกมา

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8318-8

9 786161 883188

abuse, death, gore, murder, etc.